Gavėnios Knygutė

ŠTAI ŽMOGUS

Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

Barbara S

2543

Barbará

2a4

Walerian Mrowiński (1872-1901)

Tėvas V. Mrovinskis, S. J.

Gavėnios Knygutė

ŠTAI ŽMOGUS

Trumpi V. Jėzaus Kančios Mąstymai

T.T. Jėzuitams leidus, laisvai vertė

O. ZAŠTAUTAITĖ

Perspausdino

KUN. JONAS VAITEKONAS

1946

"DARBININKO" SPAUDA,
366 W. Broadway, So. Boston 27, Mass.

Nihil obstat. Dr. J. Liasauskis Censor

IMPRIMATUR. Datum Kaunas, die 21 mensis februarii 1935 an. C. ŠAULYS Vicarius Generalis, Prelatus S. S.
Nr. 322.

Concordat cum originali.

RICHARD J. CUSHING, D. D.

Archbishop of Boston

Sept. 13, 1945.

KAIP NAUDOTIS ŠIA KNYGUTE

Džiaugiuosiu, skaitytojau, galėdamas Tau pasiūlyti ir įpiršti lietuvių kalbon išverstą Gerb. Tėvo V. Mravinskio, jėzuito, apmąstymų knygelę „Štai Žmogus". Kuomet mūsų šviesuolės dažnai perdaug laiko gaišina pasakoms skaityti ir savo jausmams išklerinti, panelė O. Z. sunaudojo savo retas liuosas valandas apmąstymų vadovėliui išversti. To vadovėlio uždavinys yra pagilinti, pagerinti, sušvelninti, ištobulinti ir sutvarkyti jausmus. Šukuojamės plaukus, valomės rūbus, tvarkome augalus sėdami javus laukuose: kodėl gi nesutvarkytume savo mintis, jausmus ir kitus mūsų širdies bei sielos veiksmus? Apmąstymai geriausia tam priemone.

Nejaučiu reikalo girti šitą knygutę. Turi, Skaitytojau, ją savo

rankose, tai pats veikiai pamatysi jos gerumą. Bet nesiskubink akimis perbėgti per ją visą. Turi Gavėnioje 40 dienų ir šioje knygutėje 40 apmąstymų. Su viena diena teperskaityk tik vieną apmąstymą, geriausia rytmetyje, prieš einant į darbą.

Vieno apmąstymo skaitymas užims dvi tris, nedaugiau kaip penkias minutes, bet Tu, Mylimasis. tam apmąstymui pavesk pusvalandį. Perskaitęs Tėvo Mrovinskio žodžius, gerai įsivaizduok apie ką jis kalba, paskui trumpai pasimelsk į V. Jėzų, kad suteiktų malonės viską suprasti ką perskaitei. Tada imk ir atsimink paeiliui visa ką skaitei. Jei pasirodys, kad užsimiršai, atsiskleisk knygutę ir užmirštąją vietą dar sykį perskaityk. Taip mintimi pakartok visą apmąstymėlį.

Tą padaręs, o laiko dar turėdamas, atsimink ką apie tą patį dalyką esi kitur skaitęs, ar girdėjęs

pamoksluose, arba šiaip kur. Prie to, ką knygutėje radai, pridėk tą, ką jau savo sieloje pirmiau turėjai. Pastebėsi, kad Tavo siela, šitaip bedarydama, greitai spralobs. Bet ne viena atmintis tedirba. Sužadink savyje jausmus, kuriuos geras žmogus turėtų pajusti, prisimindamas didžiąsias V. Jėzaus kentėjimų tiesas.

Bemintydamas apie šiuos įvykius pastebėsi, kad juose pasireiškia šventosios V. Jėzaus dorybės, o šale jų iš Jo priešų išrėplioja ir šlykščiausios žmonių nusidėjėlių kaltybės. Radęs tą visa paminėta apmąstymų knygutėje, arba atsiminęs iš savo galvos, sustiprink savo valią, pasiketink, pasiryžk ir pasižadėk pats sau: įvykdinti dorybes, vengti kaltybių. Saugokis, kad tie pasiketinimai nebūtų bendri ir dūmingi, o rūpinkis, kad jie būtų apčiuopiami, glaudžiai pritaikyti tos vienos dienos reikalams. Kitų dienų reikalus aprūpinsi kitų dienų

apmąstymais. Žiūrėk, kad nė vieną apmąstymą nebaigtum prieš padarant aiškų ir išpildomą bei neatidėliojamą ir lengvai atmenamą pasiketinimą.

Jausdamas, kad pusvalandis jau baigiasi, klaupkis ir pasimelsk, kaip mokėsi, į Švč. Panelę Mariją, kuri saugodavo savo širdyje V. Jėzaus žodžius. Ji Tave išmokys išlaikyti apmąstyme svarstytąsias tiesas, arba išmels Tau reikalingų malonių. Pačioje pabaigoje patiek V. Jėzui savo pasiketinimus, kad palaimintų, kad patvirtintų, kad suteiktų malonės įvykinti.

Šitaip bevartodamas šią knygutę pajusi, kad nebereikalo ją įsigijai. Netik Gavėnios dienos Tau bus naudingesnės, bet ir Velykų linksmybė bus daug didesnė, nes geriau būsi prisirengęs.

† Petras Pr. Būčys, M. I. C.
tit. Olimpo vysk.

VERTĖJOS ŽODIS

Sulaukus V. Jėzaus didžiojo jubiliejaus metų, norėjau įsigyti Kristaus kančios mąstymus. Tačiau koks buvo mano nustebimas, kai paaiškėjo, kad tokios knygos visai nėra lietuvių kalba. Nenorėjau tam tikėti, kad Lietuvoje, kuri taip gausiai liaudies ranka yra išgražinta stilingais, meniškais kryžiais, graudžiais smūtkeliais, nėra atsiradęs nė vienas inteligentas, kurs būtų parūpinęs mąstymus apie begalinę V. Jėzaus meilę, pasireiškusią Jo kančioje ir mirtyje, nors tokių mąstymų svetimomis kalbomis yra labai daug.

Kaip mokėdama, pasiryžau tą spragą dar tais pačiais Šventais Metais užlopyti. Parinkau Tėvo V. Mrovinskio S. J. Jėzaus kančios mąstymus, nes tai yra vienas iš

naujausių veikalėlių, labai nuoširdžiai ir vaizdžiai, o draug prisilaikant Šv. Rašto teksto parašytas ir pritaikintas įvairiems žmonių luomams. Jame ras savo sielai maisto ir aukšto išsilavinimo žmogus ir paprastas katalikas. Dėliai šių savybių šio veikalėlio originalas trumpu laiku yra susilaukęs poros laidų.

Man pereitais metais šį veikalėlį verčiant, Lietuvos paminklinė, Kristaus Pr.sikėlimo, bažnyčia yra iš Jeruzalės gavusi labai brangią relikviją: dalį to akmens, ant kurio klūpodamas V. Jėzus meldėsi Alyvų darže, ir kruvinu prakaitu prakaitavo. Tas svarbus įvykis paskatino paruošti jau išverstai knygelei priedą: „Šventoji Valanda", kurioje mąstome V. Jėzaus maldą ir Jo Širdies Kančią Alyvų darže, ir labai džiaugčiausi, jei šios šventos pratybos taip prigytų pas mus, kaip kitur yra prigijusios.

Knygutės kalbą teikėsi ištaisyti

Didžiai Gerbiamoji „Saulės“ Mokytojų Seminarijos Inspektorė p. O. Zenkevičaitė, už ką nuoširdžiai jai esu dėkinga.

Nesugebu tinkamai padėkoti Jo Ekscelencijai Vyskupui Būčiui, kurs atsižvelgdamas į šios knygutės turinį ir į tai, kad ji yra skiriama Šventiems Kristaus Kančios ir mirties metams paminėti, teikėsi parašyti savo taip labai vertingą įžangą. Garbingojo Ganytojo žodis neleis, kad vertėjos menkumas užtemdytų veikalėlio turinio kilnumą ir autoriaus minties gilumą, *už ką Jo Ekscelencijai esu begalo dėkinga.*

Vertėja

Kaunas
Šventi Metai

1 DIENA

Kryžius ir gimtoji nuodėmė

Pirmajam žmogui rojuje nusidėjus, Dievas, atsižvelgdamas į Išganytojo nuopelnus, atleido mūsų tėvams jų nuodėmę ir amžiną bausmę, bet liko laikinoji bausmė, kuri turėjo atitaisyti tą baisią netvarką, kurią nuodėmė buvo padariusi žmogaus prigimtyje. Tad Viešpats Dievas leido Adomui ir jo ainiams įvairiausių kentėjimų, kurių ir mes visi patiriame. Be to, paskelbė mirties sprendimą, tardamas: „Grįši į žemę, iš kurios esi paimtas, nes dulkė esi ir į dulkę pavirsi" (Gen. 3,19). Dievas norėjo, kad kentėjimai ir mirtis nuolatos primintų žmogui, jog didžiausioji pasaulyje blogybė yra nuodėmė, kurios pragaištingas smagumas yra trumpas, o padariniai labai skaudūs.

Dėlto, vos praslinkus užgavėnių laikui, kada žmonės tiek šoka ir žaidžia, o dažnai ir nepadoriai linksminasi, šv. Bažnyčia pelenų dieną ant tikinčiųjų žmonių galvų beria pelenus, tardama šiuos šiurpulingus žodžius: „Atmink, žmogau, kad dulkė esi ir dulke pavirsi".

Pelenai ir šie Bažnyčios žodžiai, primindami neišvengiamą mirtį, skatina mus daryti atgailą.

Kaip daug yra tokių, kurie pirma, vien kūniškų malonumų ieškodami, buvo į nuodėmes įbridę, šios apeigos dėka grįžo į išganymo kelią.

Šie žodžiai ir tau gyvai turi rūpėti, nes ir tu „dulkė esi ir dulke pavirsi"; todėl negali vienkart tarnauti pasauliui, velniui, kūnui ir Viešpačiui Dievui, nes „niekas negali dviems ponams tarnauti". Paklausk savo sąžinės, kiek kartų, pasauliui tarnaudamas, užmiršai V. Dievą, o gal net Jam nusidėjai?

Sąžinė tau atsakys: gailėkis, atgailok, nes „štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena“ (II Kor. 6, 2).

Senas padavimas sako, kad Kalvarijos kalne, kur buvo prikryžiuotas V. Jėzus, Nojus, tvanui pasibaigus, palaidojęs Adomo kaukolę. Kaip ten buvo, mes nežinome, bet yra neabejotina tiesa, kad Kristus, mirdamas ant kryžiaus, savo krauju nuo Adomo galvos nuplovė pirmosios nuodėmės kaltę ir dėlto po Prikryžiuotojo kojomis yra dedama žmogaus kaukolė.

Pasiryžimas. Kiekvieną dieną bent ketvirtį valandos paskiriu dievotiems mąstymams.

2 DIENA

V. Jėzus nuo pat kūdikystės turėjo kryžių savo Širdyje

V. Jėzus nuo pat kūdikystės turėjo kryžių savo Širdyje, nes nors buvo dar vaikas, bet, būdamas viską žinančiu Dievu ir kaip žmogus proto ir valios galias turėjo aukščiausio laipsnio, visą savo kančią, su visomis mažosiomis smulkmenomis visuomet turėjo prieš savo sielos akis, o širdyje jautė visą jos kartybę. Šiai tiesai atvaizduoti dažnai paveiksluose piešia Kūdikėlį Jėzų su kryžiumi rankutėse.

Išganytojas pranašo lūpomis sako: „Mano skausmas yra visados mano akivaizdoje“ (Psal. 37. 18). Viena pamaldi siela skundėsi V. Jėzui, kad taip ilgai ją vargina jos kentėjimai: „Viešpatie Jėzau,

Tu tik tris valandas kentėjai, o aš jau taip senai kenčiu." V. Jėzus jai atsakė: „O neprotinga, aš nuo pirmos mano įsikūnijimo valandos visuomet turėjau kryžių savo Širdyje".

Senas padavimas sako, kad niekas nematęs V. Jėzų besijuokiantį, o kad verkė yra užrašyta šv. Evangelijoje.

Kaip daug yra tokių žmonių, kurie per visą gyvenimą norėtų vien juoktis, linksmintis ir gyventi peteliškės gyvenimą, kuri, skrisdama nuo vienos gėlelės ant kitos, iš visur čiulpia saldų medų, o draug sunaikinimo pradą palieka gėlės taurelėje. Koks pavojingas žaidimas! V. Jėzus sako: „Deja jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite" (Luko 6, 25). Tuo V. Jėzus nori mums pasakyti, kad žmogus ne šio pasaulio gėrybėms yra leistas. Nei žaidimai, nei smagumai, nei gražūs reginiai, nei talentingai parašytos apysakos,

nei turtai, nei kurs nors kitas žemiškas daiktas neįstengs patenkinti žmogaus troškimų ir pripildyti jo sielos gelmių. Viešpats Dievas dažnai mums tą tiesą primena, bet, deja, mes vėl užmirštame ir tai yra visų mūsų nelaimių priežastis.

Prieš kelerius metus vienas Lvovo miesto turtuolis surengė užgavėnių metu didelį pokylį. Vidurnaktyje, pačiame pokylio įkarštyje staiga sunkiai susirgo namų šeimininkas. Skubiai sukviesta čia pat pokylyje esantieji gydytojai, bet, deja, jie buvo bejėgiai ligai sustabdyti.

Salionuose pasklido žinia, kad šeimininkas staiga mirė. Baimė apėmė visus, salionai ištuštėjo: svečiai bėgo į rūbinę ir į gatvę, norėdami kuo greičiausiai važiuoti į savo namus. Tačiau tik du auto gatvėje laukė savo ponų, kiti dar buvo neatvažiavę. Tada net lepios ponios ir panelės leidosi namo,

brisdamos per sniegą, nors kojos buvo apautos pokylio kurpaitėmis, nes nenorėjo nė valandėlės likti mirties aplankytuose namuose.

Žmogus Dievo yra leistas ir tik Jame gali būti laimingas, nes tik Dievas gali patenkinti žmogaus širdį. „Dieve Sau esi mus leidęs, ir nerami mūsų širdis, kol nepasilsės Tavyje“ (Šv. Augustinas).

Pasiryžimas. Dažnai prisiminkime klausimą: „Ar aš tą ar kitą daryčiau, jei žinočiau, kad šiandien mirsiu.

3 DIENA

V. Jėzus troško kentėti

V. Jėzus labai mylėjo žmones. „Mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galui“. Ir taip pat niekas nėra taip mylėjęs Dievą, kaip Kristus, tad ši dvejopa meilė vertė Jėzų kentėti. Kadangi nuodėmė tarp Dievo ir žmogaus buvo padariusi bedugnę, V. Jėzus pasiryžo ją panaikinti, sutaikinti žmogų su Dievu, o tą vien kentėjimais buvo galima padaryti, dėlto Jis visa širdimi troško kentėti: „Aš turiu būti pakrikštytas (kančios) krikštu ir kaip nerimstu, iki tai bus atlikta“ (Luk. 12, 50). Išganytojas, melsdamasis Alyvų darže, mato savo kančios visą nuožmumą ir sudreba jo žmogiškoji prigimtis, nuliūsta, kruvinu prakaitu prakaituoja,

tačiau neatsisako kentėti ir sako Savo Tėvui: „Ne mano, bet Tavo valia teesie!“

O mes nenorime kentėti ir, vos pamąstę apie kentėjimą, purtomės, kratomės. Kiekvienas žmogus turi kentėti. Vienas kenčia ligą, kitas neturtą, dar kitas persekiojimus; vieni patys sau yra kentėjimų priežastimi, antriems — kiti žmonės. „Nors norėtum pabėgti į pasaulio galą, visur rasi kryžių ir kentėjimus“, sako Tomas Kempietis.

Neabejotinai ir tu, mielas skaitytojau, daug esi gyvenime iškentėjęs, ir tavo kentėjimai buvo sunkūs, nes nebuvo juose sutikimo su Dievo valia, kuri pasaldina kiekvieną kančią. Gal būt, kentėjimų prislėgtas blaškeisi, draskeisi, dejavai, o tas viskas ne tik nepalengvino, bet dar apsunkino tavo kentėjimus. Tokiems žmonėms, kaip tu, sako psalmininkas: „Veltui pirm aušros keliatės jūs, kurie valgote skausmo duoną“ (Psal.

126, 2). Jei V. Dievas atsiųs tau kentėjimų, Jo šventoji valia turi įvykti, o pats žmogus negali sau kentėjimų sutrumpinti. Šventoji rezignacija (pasidavimas) kentėjimus švelnina. Kentėjimai lavina ir tobulina žmogų, dideliems darbams jį ruošia. Šventieji, prisimindami, kiek V. Jėzus yra iškentėjęs juos mylėdamas, troško savo kentėjimais atsilyginti Išganytojui už Jo kentėjimus, ir noromis priimdavo ne tik tuos kentėjimus, kuriuos V. Jėzus jiems siųsdavo, bet patys prašydavo kentėjimų, naujų ir didesnių.

Ak! kaip mes toli esame nuo Šventųjų pavyzdžio, nors V. Jėzus ir už mus kentėjo, ir mes turime tokią pat pareigą Jam meile už meilę atsilyginti, kaip ir šventieji.

Pasiryžimas. Šios dienos kentėjimus, kuriuos patiks Dievui man atsiųsti, kantriai kentėsiu ir aukosiu Kristui, kaip dėkingumo auką už išganymo malonę.

4 DIENA

V. Jėzus kalba su savo mokiniais apie kančią

V. Jėzus pasakė Savo mokiniams: „Burna kalba iš širdies gausumo“ (Luk. 6, 45). O kadangi Jėzaus Širdis labai juos mylėjo, tad sakė jiems apie skausmus, kryžius ir kentėjimus, kurie jų laukė, nes norėjo paruošti tiems smūgiams, kurie, Mokytojui mirus, turėjo juos ištikti; Jėzus primindamas, kad Jis yra pamylėjęs žmones iki Savęs išsižadėjimo ir kryžiaus mirties, norėjo išmokyti juos ramiai priimti kentėjimus: „Smūgiai, kuriems esame pasiruošę, ne tiek yra skaudūs“, sako šv. Grigalius.

Jei nori būti Jėzaus mokinys ir tu turi kentėti, nes Jis sako: „Jei kas nori paskui mane eiti, tegul išsižada pats savęs, tegul ima sa-

vo kryžių ir teseka Manimi". Bet kad kryžius, kentėjimai nebūtų per sunkūs, stenkis juos numatyti ir jiems pasiruošti. Pavyzdžiui, būdamas dar sveikas, pamąstyk, kad Dievas gali tave liga aplankyti; jei tau viskas gerai sekasi, pamąstyk, kad gali netekti sveikatos, darbo, turtų; jei džiaugiesi šeimyninę laimę, pamąstyk, kad žemėje nėra patvarios laimės, kad gali netekti širdžiai brangiausio asmens. Malda renkis kiekvieną nelaimę sutikti, o jei Dievas tave kentėjimu aplankys, priimk jį su krikščionišku orumu ir tvirtumu. Jei bus sunku kentėti, pamąstyk apie amžinąjį atlyginimą danguje.

Psalmininkas sako: „Jie eite eina ir verkia berdami savo sėklą, bet jie grįžte sugrįžta su džiaugsmu nešdami savo pėdus" (Psal. 125) į dangaus tėvynę.

Pamąstyk, kad laikini yra žemiški dalykai, nes šioje ašarų pa-

kalnėje viskas praeina, o atlyginimas danguje yra amžinas.

Pasiryžimas. Dažnai žadinsiu visiško Dievo valiai atsidavimo aktus.

5 DIENA

V. Jėzus trokšta, kad mes būtume pamaldūs Jo kančiai

Paskutinei vakarienei pasibaigus, Jėzus, eidamas kentėti, pasakė mokiniams: „Pasilikite Mano meilėje". O kas mūsų širdyje gali geriau išsaugoti mylimojo Geradario meilę, jei ne dažnas prisiminimas jo begalinių geradarybių.

Didžiausioji V. Jėzaus geradarybė, didžiausias Jo meilės įrodymas yra Jo dėl mūsų iškentėta kančia. Jis pats sako savo mokiniams: „Niekas neturi didesnės meilės, kaip tas, kas guldo gyvybę už savo prietelius" (Jono 15, 13). „Jūs esate mano prieteliai" (Jono 15). Prisiminkime, kuriuo būdu V. Jėzus yra apreiškęs Savo Širdį šv. Margaritai Marijai: „Mačiau Jėzaus Širdį tartum ugnies soste, kryžius

ją vainikavo, buvo apipinta erškėčių vainiku, širdies žaizda buvo labai ryški". Šio apreiškimo metu V. Jėzus yra pasakęs Savo tarnaitei: „Štai Širdis, kuri taip labai pamilo žmones!" Mylimiausia Šventųjų malda buvo adoruoti prikryžiuotąjį V. Jėzų; Jo Širdies paveikslą visada turėdavo prieš savo akis, o Viešpats, šį pamaldumą nepaprastomis malonėmis atlygindamas, davė pažinti, kaip Jam tai patinka. O taip iš šio pamaldumo, iš Jėzaus kryžiaus, iš Jo Švenčiausios Širdies nuolatos į pasaulį plaukia malonių srovės, bet ypatingu būdu jos gaivina Jėzaus Širdies garbintojus!

Šv. Alfonsas Ligurietis matė iš Išganytojo žaizdų trykštančias ugninės meilės vilyčias, kurios žeidė tuos, kurie prisiartindavo prie kryžiaus. Vienas dievotas asmuo taip pat matė ugninius spindulius trykštančius iš Jėzaus Širdies ir tartum

meilės vilyčiomis įliepsninančius Jo Širdies garbintojus.

Dėlko V. Jėzus trokšta mūs širdis uždegti Savo kančios, savo kryžiaus pamaldumu? Tuo būdu mes galime geriausiai pažinti begalinį nuodėmės piktumą ir užsidegti jų neapykanta ir V. Jėzaus meile. Matydami prikryžiuotame Kristuje, Jo Švenč. Širdyje visų dorybių pavyzdį, stengiamės šiomis dorybėmis sekti; matydami ietimi atidarytą Jėzaus Širdį, skubame į Ją, kaip į tikrąjį visų malonių šaltinį.

Pasiryžimas. Norėdamas visuomet prieš akis turėti V. Jėzaus kančios prisiminimą, nusipirksiu kryželį ir padėsiu garbingoje savo buto vietoje.

6 DIENA

V. Jėzus Alyvų Darže kruvinu prakaitu prakaituoja

V. Jėzus, pabaigęs paskutiniąją vakarienę ir su mokiniais atkalbėjęs himną, eina į Alyvų kalną, esantį Jeruzalės rytuose, malda pasiruošti savo baisiai kančiai. Ir tu, jei nebūdamas bažnyčioje nori melstis, surask sau tylų kamputį, kur, nieko netrukdomas galėtum kalbėtis su Viešpačiu Dievu. Ak, kiek saldybės, kiek malonių teikia susikaupimo malda!

Mano siela, sek V. Jėzumi ir stenkis įžvelgti į Jo Švenč. Širdies jausmus. Viešpats, Getsemanės vienkiemyje palikęs mokinių daugumą, paėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną ir su jais nuėjo į Alyvų kalną. Pradėjo išgąstauti, bodėtis ir jiems tarė: „Mano siela

nuliūdus iki mirties, pasilikite čionai ir budėkite". Paėjėjęs truputį toliau meldėsi: „Tėve, visa tau galima, atimk nuo manęs šitą taurę, tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu!" Atėjęs pas mokinius jis rado juos miegančius ir tarė: „Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėt į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas" (Mork. 14,32-28). Dėlko V. Jėzus bodėjosi, išgąstavo? Jautėsi esąs prislėgtas visos žmonių giminės nuodėmių. Buvo ten tvano, Sodomos nuodėmės, pagonų, žydų ir krikščionių nuodėmės, buvo ten ir mano nuodėmės!... Už tas visas nuodėmes Jėzus turėjo atlyginti amžinajam Tėvui. Dievas: „Tą, Kurs nepažino nuodėmės, dėl mūsų padarė nuodėme (t. y. auka už nuodėmes), kad mes Jame būtumėm teisūs Dievui" (Kor. 5, 21). Koks pasibiaurėjimas, kokia kančia Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai! V. Jėzus buvo nuliūdęs iki mirties, nes visa kančia, su vi-

somis mažiausiomis smulkmenomis atsistojo prieš akis. Maža to, Jis matė, kad daugelis ta kančia nepasinaudos ir amžinai pražus! Koks skausmas tai Širdžiai, kuri taip labai trokšta visų išganymo! „Jo prakaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio žemėn“ (Luk. 22, 44). O Jėzau, kas apsakys Tavo kančios didumą! Šitame baisiame skausme, Kristus du kartu eina pas savo mokinius, bet dėja, randa juos miegančius. Atsiminkime, kai būsime kentėjimų prispausti, kad mažai galime pasitikėti žmonių paguoda, užuojauta. „Tuomet jam pasirodė angelas iš dangaus, kurs jį stiprino. Grumdamasis pats savyje, jis karščiau meldėsi“ (Luk. 22, 43).

Pasiryžimas. Kentėjimuose neieškosiu paguodos žmonių tarpe, bet pasitikėsiu vien Dievu.

---

7 DIENA

Judas išduoda V. Jėzų

Didžiausias Išganytojo skausmas, kančios metu patirtas, buvo Judo išdavimas. V. Jėzus jį buvo iškėlęs į apaštalo orumą; jis draug su kitais turėjo likti „pasaulio šviesa ir žemės druska". Judui, kaip ir kitiems, reiškė savo pasitikėjimą, apsiautė jį savo globa, apdovanojo malonėmis. O Judas Jo išsižadėjo, maža to, niekšiškai išdavė Jį žydams.

Kaip tas atsitiko, kad apaštalas taip nusidėjo? Jis buvo V. Jėzaus ir Jo mokinių iždininkas; jo žinioje buvo pinigai, kuriuos tikintieji, kaip išmaldą, teikė V. Jėzui. Iš šių pinigų Judas pradėjo vogti, „buvo vagis" — sako Evangelija. Šiomis mažomis vagystėmis užkietino savo sąžinę ir panorėjo išsyk

daugiau pinigų laimėti, o žinodamas, kad žydai ieško priemonių Kristui nužudyti, nuėjo pas juos ir tarė: „Ką norite man duoti, ir aš jį jums išduosiu?“ Jie gi jam paskyrė tris dešimtis sidabrinių (Mat. 26, 15).

Kada V. Jėzus, pavalgęs paskutinę vakarienę, draug su apaštalais išėjo į Alyvų kalną, Judas nusiskubino pas žydų vyresniuosius ir, paėmęs iš jų ginkluotų vyrų būrį, išėjo suimti Jėzų. Ir davė jiems ženklą: „Kurį aš pabučiuosiu, tai jis; tą nutverkite“. Ir tuojau, priėjęs prie Jėzaus, jis tarė: „Sveikas, Mokytojau!“ Ir jis Jį pabučiavo. Jėzus gi jam tarė: „Prieteliau, ko atėjai?“ (Mato 26, 48-50). „Judai, pabučiavimu tu išduodi žmogaus Sūnų?“ (Luko 22,48). Šiais meilingais žodžiais V. Jėzus dar paskutinę valandą norėjo Judą atversti, bet jis paniekino šią malonę. Ak, kaip biaurus, niekšiškas ir piktadaringas šis Judo nedėkingumas!

Kaip šlykštus, vylingas ir išdavikiškas jo pabučiavimas!

Kuris mūsų nėra turėjęs vylingų draugų? Gyvenime tikruosius draugus ant pirštų galime suskaityti. Gal ir tu kokio nors Judo esi išduotas, gal tavo širdyje iki šiai dienai gyvena šiam žmogui kerštas ir neapykanta. Pažiūrėk į V. Jėzų, kuris taip daug Judui yra atleidęs, ir tu atleisk savo priešui, atleisk Jėzaus Kristaus vardu, o Jis tau patirtąją skriaudą atlygins.

Judas nepasinaudojo 30 sidabrinių, Kristaus, savo Mokytojo kraujo kaina. Nusiminimo, beviltiškumo plėšomas, nuėjo ir metė žydams po kojų tuos sidabrinius, nusipirko virvę ir pasikorė.

Pasiryžimas. Pasirinkdamas sau draugus, būsiu atsargus. Jų vertę matuosiu tuo, kaip jie laikosi religijos ir doros dėsnių.

---

8 DIENA

V. Jėzaus sugavimas

Stenkis įžvelgti į sielos gelmes tos baisios gaujos, kurią atvedė Judas. Koks niekšiškas troškimas sugauti Jėzų glūdi šių piktadarių širdyse, koks gyvuliškas džiaugsmas spindi jų veiduose, kad štai jau mato savo keršto auką. O tačiau nors ir apsiginklavę, nors eina taip didžiu būriu, bet neišdrįsta pakelti rankos ir stovi, kaip stabo ištikti, beginklio Jėzaus akivaizdoje. Tuo būdu V. Jėzus parodo, kad laisvu noru, o ne prievartos verčiamas, atsiduoda į jų rankas (Iz. 53, 7). Jėzus išėjo į priekį ir jiems tarė: „Ko ieškote?“. Jie Jam atsakė: „Jėzaus Nazarėno“. Jėzus jiems tarė: „Aš esu“. Kaip tik Jis jiems pasakė: „Aš esu“,

jie pasitraukė atgal ir parpuolė ant žemės (Jono 18, 4-6).

Du trumpučiu V. Jėzaus žodžiu: „Aš esu", trenkė šią gaują, kaip perkūnas ir metė ją į žemę. Ar taip pat šiais žodžiais V. Jėzus būtų galėjęs juos užmušti? Neabejotina, bet V. Jėzus leidžia jiems pasikelti ir, pabrėždamas jų bejėgiškumą, neteisėtumą ir bedieviškumą, sako: „Kaip prieš galvažudį jūs išėjote su kalavijais ir vėzdais mane sugauti; aš kasdien sėdėdavau pas jus, mokydamas bažnyčioje, ir jūs nenutvėrėte manęs" (Mato 26, 55). Jis vėl paklausė: „Ko ieškote?" Jie atsakė: „Jėzaus Nazarėno". Jėzus tarė: „Sakiau jums, kad aš esu; jei tad manęs ieškote, leiskite šitiems, t. y. mano mokiniams, šalin eiti". Taip turėjo įvykti Jo pasakyti žodžiai: „Aš nepražudžiau nė vieno iš tų, kuriuos tu man davei" (Jono 18, 7-9). Koks Jėzaus Saldžiausios Širdies gerumas! Pats save

atiduodamas į bedievių rankas, savo mokinių neleidžia paliesti. O tikrai čia mes aiškiausiai matome, kad be Dievo valios plaukas nenukrinta nuo mūsų galvos.

Simonas Petras, kurs turėjo kalaviją, išsitraukė jį, puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo Malko vardu. Bet Jėzus tarė Petrui: „Kišk savo kalaviją į makštį“ (Jono 18, 10-11). „Ar manai, kad aš negaliu melsti savo Tėvą, ir Jis tuojau man atsiųs daugiau, kaip dvylika legionų angelų“ (Mato 26, 53). „Jėzus prisilietė jo ausies ir išgydė jį“ (Luko 22, 61). „Būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai sugavo Jėzų ir surišo Jį“ (Jono 18, 12). „Tuomet Jo mokytiniai, palikę Jį, visi pabėgo“ (Morkaus 14, 50). Jie neklausė Viešpaties įspėjimo, miegojo, kai Kristus meldėsi, o dabar gėdingai bėga. O Viešpatie Jėzau, neleisk, kad aš Tave kada nors apleisčiau!

Pasiryžimas. Giliau sau širdyje įsirašysiu tiesą, kad be Dievo malonės esu labai silpnas ir nesugebu atsispirti jokiai pagundai, tad būsiu stropus maldoje ir vengsiu nuodėmingų progų.

9 DIENA

V. Jėzų veda pas Anną

Stebėk šią žydų gaują, kuri su pasiutusių vilkų įniršimu puola nekalčiausiąjį Jėzų, riša Jį, stumdo. Tik ką matyti ir patirti stebuklai, kaip Malko ausies išgydymas, vienu visagaliu žodžiu: „Aš esu“, viso būrio parbloškimas ant žemės, šiems žmonėms nepadarė jokio įspūdžio. Visi būtų galėję atsiversti, bet piktumas ir aistros apakino jų sielas: „Kad nematytų akimis ir nesuprastų širdimi“ (Jono 12, 40). O nelaimingoji neapykanta, tiek žmonių yra apakinusi ir išplėšusi jiems išganymą; o, kiek kartų aš buvau jos puolamas!

Viešpats Jėzus ištiesė savo rankas, tas rankas, kurios tiek gero yra žmonėms padariusios, tiek ligonių pagydžiusios, tiek ašarų nu-

šluosčiusios; kurios palaužtos nendrės nenulaužė, smilkstančio lino neužgesino... ir štai tas geradaringas, švenčiausias rankas visu nuožmumu riša virvėmis; o Viešpaties kaklą prislėgia ilga ir sunkia grandine, ir džiaugiasi ir šūkauja, tartum kareiviai su dideliu grobiu grįžtą į savo stovyklą. O Viešpats Jėzus: „Jis buvo paaukotas, nes pats norėjo, ir neatvėrė savo burnos; kaip avis vedama pjauti ir kaip avinėlis nutilsta prieš tą, kuris ji kerpa, taip ir Jis neatvėrė savo burnos“ (Iz. 53,7). O Viešpatie, šis Tavo tylėjimas, kaip gi yra iškalbingas, kaip labai jis smerkia mano nekantrumą, mano dejones, mano nemokėjimą kantriai kentėti!

Nuo Alyvų kalno į Jeruzalę eina kelias per Juozapato slėnį, kurį perkerta Cedrono upelis. Senas padavimas sako, kad Viešpačiui Jėzui, einant slidžiais akmenimis, padėtais vandenyje liepto vietoje, budeliai

tyčia patraukė virves, ir Kristus kniūpsčias parpuolė į vandenį, sunkiai sužeisdamas Savo Švenčiausiąjį Veidą. Švenčiausiasis kraujas nudažė upelio vandenį ir įvyko tai, kas pranašo buvo pasakyta: „Jis gers iš upelio kelyje!“ (Psal. 109, 7).

Stebėk, kaip žydai plėšia tavo Jėzų į visas puses, spardo, plūsta, ragina greičiau keltis ir eiti toliau. Jis romus pasiduoda prievartai, į piktžodžiavimus tyliai malda atsako. Savo virves ir grandines aukoja Dievo Majestotui, kad mane išlaisvintų iš nuodėmių ir aistrų ryšių, o savo prarastąją laisvę ir šią skaudžiąją kelionę aukoja už mano išdykumą, kurs tiek kartų yra mane nutolinęs nuo Dievo įsakymų kelio ir nuvedęs į nuodėmės klampynes.

Pasiryžimas. O Viešpatie, aš visa savo siela biauriuosi mano neištikimybės ir trokštu amžinai būti prie Tavęs pririštas meilės ryšiais.

10 DIENA

V. Jėzus pas Anną

Stebėk šią ginkluotą gaują, kuri, surištą Jėzų vesdama, artinasi prie miesto vartų. Nuo Palmių sekmadienio vos penkios dienos prabėgo. Tada V. Jėzus taip iškilmingai buvo į tą patį Jeruzalės miestą lydimas. Koks dabar skirtumas! Palmių sekmadienį minia klojo po Kristaus kojomis medžio šakas ir savo rūbus, sveikino Jį, kaip savo karalių,— o šiandien... tą patį Jėzų įdūkusi ginkluota gauja varo surištą, kaip didžiausią piktadarį. Tada žmonės, džiaugsmo pagauti, šaukė: Osanna Dovydo Sūnui, palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardan!“ — o šiandien keiksmais, piktžodžiavimais jie lydi Jėzų į vyriausiojo kunigo teismą.

Ar tave nestebina šis žmonių nuomonės nepastovumas? Štai šiandien keliama į padanges, o ryt smerkiama mirčiai. Tad niekuomet nepasitikėk gera žmonių nuomone, nes ji labai nepastovi. „Jie nuvedė Jį visų pirma pas Anną“,—sako Evangelija (Jono 18, 13). Įsivaizduok sau vyriausiąjį kunigą, pražilusį sinagogos tarnyboje, ilgais baltais rūbais, mitra ant galvos. Visa išvaizda skatina gerbti. Bet, deja, tas žmogus yra vien „pabaltintas kapas“, gražus pažiūrėti, bet viduryje kaulai ir puvėsiai. Tad tiek tik verta išorinė žmonių išvaizda ir tik tiek ja galima pasitikėti.

„Vyriausias kunigas klausė Jėzų apie Jo mokinius ir apie Jo mokslą“ (Jono 18, 19) ne tam, kad norėtų patirti tiesą, bet vien norėdamas Jėzumi pasityčioti, tartum sakydamas: „Norėjai visus išganyti, o dabar pats žūsi“. Koks skausmas turėjo suspausti, o Jėzau, Tavo Širdį, kada stovėjai prieš šį veidmai-

niškąjį tiesos saugotoją, kurs niekšiškai pats ją mindžiojo. O tačiau, norėdamas duoti mums pavyzdį, kaip turime gerbti viršininkus, davei išmintingą atsakymą: „Aš viešai kalbėjau pasauliui; aš visuomet mokiau sinagogoje ir bažnyčioje, kur susieina visi žydai, slapčia gi aš nieko nekalbėjau. Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką jiems esu kalbėjęs, štai šitie žino, ką aš sakiau". Kuomet Jėzus tai kalbėjo, vienas iš čia pat stovėjusių tarnų užgavo Jį per veidą, sakydamas: „Taip tu atsakai vyriausiajam kunigui?" (Jono 18, 20-22). O prakeikta ranka, kuri išdrįso išniekinti Dievo Veidą, prieš kurį puola kniūpšti dangaus galiūnai!

Niekas Viešpaties Jėzaus neužtaria. Jis priverstas yra savo taurę išgerti iki dugno! Tačiau nenorėdamas, kad kas įtartų, jog Jis yra įžeidęs vyriausiąjį kunigą, su savo įprastu romumu atsako į šį baisų

smūgį: „Jei aš netiesą kalbėjau, įrodyk, kad tai netiesa, o jeigu gi tiesą, kam mane muši? (Jono 18, 23).

Pasiryžimas. Sekdamas Viešpaties Jėzaus pavyzdžiu, kantriai nukęsiu visus pažeminimus ir įžeidimus.

11 DIENA

V. Jėzus Kajifo teisme

Annas, patenkinęs savo piktumą, nelaukdamas nė ryto, „nusiuntė surištą Jėzų pas vyriausį kunigą Kajifą“ (Jono 18, 24), kurs buvo didžiausias Viešpaties Jėzaus priešas. Tai jis jau seniau buvo sušaukęs vyresniųjų tarybą ir stengėsi ją įtikinti „kad geriau, jei vienas žmogus mirs už visą tautą, kaip kad visa tauta pražūtų“ (Jono 11, 50). Tą sakydamas Išganytojo pražūčiai, nežinojo, kad pranašauja Jėzaus garbei.

Taip, o mano Jėzau, būtų visa žmonių giminė žuvusi, jei Tu nebūtum už ją miręs kryžiaus mirtimi!

Kajifas nakties laiku sušaukė aukščiausiąją žydų tarybą, Sanchedrinu vadinamą (viso 70 žmonių), kuri

buvo šaukiama nepaprastai svarbiais įstatymą liečiančiais klausimais.

Įsivaizduok sau aukštame soste sėdintį kunigą, susirinkusią žydų tarybą ir surištą Viešpatį Jėzų, stovintį jų tarpe... Kajifas, neatsižvelgdamas į paprasčiausius padorumo dėsnius, pats eina vienkart ir skundėjo ir teisėjo pareigas. Kiek turėjo kentėti Švenč. Jėzaus Širdis, matydama, kaip Jo tautiečių mindžiojamas teisingumas, kaip tik tų žmonių, kurie turėjo būti teisingumo ir teisėtumo sargais!

„Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir visas susirinkimas ieškojo neteisingo liudijimo prieš Jėzų, kad atiduotų jį nužudyti, ir nerado, nors daug buvo atėję netikrų liudytojų. Galų gale atėjo du netikri liudytojai ir tarė: Šitas sakė: „Aš galiu sugriauti Dievo bažnyčią ir po trijų dienų vėl ją atstatyti“ (Mato 26, 59-61).

Jėzau, koks tyras, koks skaistus buvo Tavo gyvenimas, kad pikčiausi Tavo priešai nei patys nesuranda jokios kaltės Tavyje, nei apmokėti liudininkai nesugeba ką nors panašaus į tiesą prasimanyti! Net prikišdami Tau, kad esi pasakęs, jog gali sugriauti Dievo bažnyčią ir per tris dienas ją vėl atstatyti, jie buvo nesupratę Tavo žodžių, nes Tu tą buvai kalbėjęs apie Savo mirtį ir prisikėlimą iš numirusių.

V. Jėzus, girdėdamas šiuos apkaltinimus, žiūrėdamas į šį neteisingą teismą, tylėjo, o savo Širdies skausmą ir kartybę aukojo Amžinajam Tėvui, atlygindamas neteisingus liudijimus, neteisingus teismus ir sprendimus (ištarmes), kurių padaro neteisūs liudininkai ir be sąžinės teisėjai, be gėdos teisdami nekaltas savo piktumo aukas. Ak, kaip baisus, kaip negailestingas bus teismas tiems, kurie neturėjo gailestingumo kitiems!

Gal ir tu savo gyvenime esi patyręs, kaip labai apkartina širdį melagingi liudijimai, apkalbos, šmeižtai? Paaukok tą viską Amžinajam Tėvui Švenč. Jėzaus Širdies intencija, atsimindamas, ką Kristus yra pasakęs: „Palaiminti, kada jums piktžodžiauna ir persekioja jus ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokestis gausus danguje“ (Mato 5, 11-12).

Pasiryžimas. Jokio žmogaus neapkalbinėsiu ir apkalbų neklausysiu.

12 DIENA

Viešpats Jėzus pasmerktas mirčiai

Stebėkime, kaip niekšiškai piktas teisėjas Kaifas šiuos nesąmoningus ir juokingus V. Jėzaus apkaltinimus randa pakankamais ir klausia Kristų: „Tu nieko neatsakai į tai, ką šitie prieš Tave liudija?“ (Mato 26, 62). Tas klausimas parodo, kaip labai aistros aptemdo žmogaus protą. Bet Jėzus tylėjo. Tada vyriausias kunigas jam tarė: „Prisiekiu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu Kristus, Dievo Sūnus?“ Jėzus jam tarė: „Tu tai pasakei. Tačiau aš jums sakau, nuo šio laiko jūs matysite žmogaus Sūnų sėdintį Dievo galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“ (Mato 26, 63-64).

V. Jėzus jau pakankamai buvo įrodęs Savo dievybę, dievišku mok

slu ir daugybe stebuklų, o net nesenai čia pat beveik prie Jeruzalės vartų, Betanijoje, prikėlęs iš numirusių Lozorių. Šį stebuklą matė ne tik didelė žmonių minia, bet ir žymiausieji tautos vadai, ir jie galėjo paliudyti tą gyvybės grąžinimą žmogui, kurs keturias dienas buvo išgulėjęs kape ir jau puvo. Tad jei Kajifas būtų norėjęs pažinti tiesą, senai turėjo progos tą padaryti. Bet jis norėjo vien išgauti Jėzaus dievybės išpažinimą, kad Jį galėtų pasmerkti.

V. Jėzus gerai žinojo Kajifo sumanymus, tačiau, Dievo vardu prisiekdintas, tarė: „Tu tai pasakei". Tai reiškia: „Aš esu Dievo Sūnus, žinau, kad mane pasmerksite, bet šaukiu jumis į Dievo teismą". Tada vyriausias kunigas perplėšė savo rūbus, sakydamas: „Jis piktžodžiauja Dievui; kam dar mums reikia liudytojų? Štai dabar jūs girdėjote piktžodžiavimą? Kaip jums

atrodo?“ Jie atsakydami tarė:„ Vertas mirties“ (Mato 26, 65-66).

Ar galime įsivaizduoti didesnę veidmainystę, kaip prisidengiant Dievo garbės uolumo skraiste norėti pateisinti didžiausią piktadarybę? Plėšrusis vilke, veltui pasaulio akyse dangstaisi avinėlio kailiais, tavo nuožmumas ir piktumas yra aiškus ir tu už jį atsakysi Dievo teisme.

Viešpatie Jėzau, nekalčiausiasis Avinėli, kokio skausmo suspausta mano širdis, matant Tavo Širdies kančią dėliai baisaus vyriausiojo kunigo ir jo tarybos neteisingumo.

Pasiryžimas. Pasimelsiu, kad Dievas duotų pasauliui teisingus teisėjus.

13 DIENA

Šv. Petras išsigina Viešpaties Jėzaus

Šv. Evangelija sako, kad tuo laiku, kada kiti Apaštalai pabėgo, šv. Petras iš tolo sekė V. Jėzų, „kad matytų galą“. O nelaimingas, jis užmiršo, kad per paskutinę vakarienę tvirtino, jog draug su Mokytoju pasiruošęs yra ir mirti ir kad tada jam Viešpats buvo pasakęs: „Pirma, nekaip gaidys šiandien sugiedos, tu tris kartus išsiginsi pažįstąs mane“ (Luko 22, 34). Jis mažai dėmesio atkreipė į šiuos žodžius, maža to, paskui pamiršo pasimelsti, kad galėtų pagundą atremti, nes kada Viešpats Jėzus įsakė melstis, kad nugalėtų pagundą, tada jis miegojo.

Ir kas atsitiko? Draug su žydų gauja įeina į vyriausiojo kunigo na-

mus, tuo pačiu laiku, kai ten įvedė surištą V. Jėzų. Kieme sukurta ugnis, prie kurios budeliai, Kajifo tarnai ir kareiviai šildėsi. Petras, manydamas, kad niekas jo nepažins, atsistojo jų tarpe. Bet štai viena tarnaitė, eidama pro šalį, įsižiūrėjo jį ir pažinusi sako: „Ir šitas buvo draug su juo". Petras išsigynė Jo, sakydamas: „Moteriške, aš Jo nepažįstu" (Luko 22, 56-57). O kada Petras antros tarnaitės buvo pažintas, prisiektinai išsigynė Kristaus. Praslinko beveik valanda laiko. Bet čia pat stovėjusieji vėl sakė Petrui: „Tikrai tu vienas iš jų, nes tu ir galilėjietis". Tai jis pradėjo keikti ir prisiekdinėti: „Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate". Tuojau gaidys antrą kartą pragydo. (Morkaus 14, 70-71).

O mes visi, kurie šiuos žodžius skaitome, atsiminkime, kad nei aukštos pareigos, nei dieviškų dalykų žinojimas, nei joks tobulybės laipsnis, jei tik per daug savimi pa-

sitikėsime, nesugebės mus nuo nuodėmės apsaugoti. Stebėk, štai Petras, uola, ant kurios turėjo būti pastatyta Kristaus Bažnyčia, aukščiausias Kristaus avelių ganytojas, dangaus karalystės vartininkas—ir jis nusideda! Bijokime dėl savęs, budėkime ir melskime ištvermės gerame iki galui.

V. Jėzus matė šį Petro nupuolimą, ir koks neišpasakytas skausmas suspaudė Švenč. Jo Širdį! Kristus galėjo apleisti tą, kurs Jo išsigynė, bet Jo gailestingumas yra beribis.

Tuomet Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą, ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip Jis buvo pasakęs: „Pirma, nekaip gaidys giedos, tu tris kartus išsiginsi manęs“ (Luko 22, 61). Ir Petras patvino gailesčio ašaromis ir, „išėjęs laukan, karčiai verkė“ (Ten pat—62). Nuo šio laiko visas Petro gyvenimas buvo nuolatinė atgaila už padarytą nuodėmę. Jo meilė ir savęs

išsižadėjimas padarė jį vertą būti Kristaus meilės kankiniu,—ir Petras tik tada nustojo už savo nuodėmes verkęs, kada, prie kryžiaus prikaltas, krauju pravirko.

Prisiminkime, jei galime, kiek kartų Jėzaus gailestingumas mums yra atleidęs mūsų nuodėmes. Jis galėjo palikti mus, galėjome būti Dievo pasmerkti, bet taip pat pažvelgė į mus ir pasigailėjo!... O mes kuo Viešpačiui už Jo meilę esame atsilyginę? Elgiamės, kaip Petras nusidėdami, bet ar mokame, kaip jis atgailoti, atgailoje ištikimai Kristui tarnauti, visiškai pasitikėti Jo šv. valia. Šv. Petras, pradėjęs tuoj gailėtis savo nuodėmių, taip labai jų verkė, kad per skruostus ašarų išplauti ėjo du ruožai. Šv. Petras džiaugėsi, jei galėjo dėl Kristaus kentėti, dirbti ir mirti, o mes?

Viešpatie Jėzau, duok man nuoširdaus, tobulo gailesčio ašarų už mano nuodėmes, padėk man daryti atgailą.

Pasiryžimas. Kiekvieną vakarą, kalbėdamas poterius, sužadinsiu nuoširdų gailestį už savo nuodėmes.

---

14 DIENA

Jėzus kalėjime

Gal mums atsitiko matyti niekinamą mylimą asmenį; krauju tada paplūsdavo mūsų pačių širdis. V. Jėzau, duok man užuojautos jausmą, matant Tavo skausmus, Tavo išniekinimus!

Nudžiugo Kajifas, kad jam pasisekė pasmerkti Kristų; atsisveikino vyriausią tarybą ir nuėjo ilsėtis, o V. Jėzų paliko įsiutusios gaujos ir samdinių rankose, kad Juo kaip tinkami pažaistų.

Jie nuvedė V. Jėzų į tamsų, baisiai nešvarų, požemiuose padarytą kalėjimą, kuriame paprastai būdavo uždaromi piktadariai. Ten su tokia pagieža kankino Kristų, kad šv. Jeronimas sako, jog pasaulis tik paskutinio teismo dieną sužinos, kiek ten Jėzus yra iškentėjęs.

Šv. Evangelija trumpais, šiurpulingais žodžiais aprašo šią kančios naktį: „Tie vyrai, kurie laikė Jėzų, tyčiojosi iš jo ir mušė jį“ (Luko 22, 63). Bet kas gali išreikšti šį brutališkumą, šiuos paniekinančius pravardžiavimus, kuriuos drabstė Kristui į veidą; kas supras, kaip baisiai ir skaudžiai Jėzus buvo mušamas. O Jis tylėjo ir tuo tylėjimu mokė mus, kaip turime laikytis, jei žmonės mus žemina, niekina. Evangelija sako: „Jie spiaudė jam į veidą ir mušė jį kumštimis“ (Mato 26, 67). Žydams tai buvo didžiausias paniekos ženklas. O V. Jėzus neatgręžė savo veido nuo jų, ir taip įvyko, ką pranašas Izaijas buvo pasakęs: „Aš nenugręžiau savo veido nuo tų, kurie plūdo ir spiaudė mane“ (Iz. 50, 6).

Šiuos savo Viešpaties išniekinimus prisimindamas, argi neatleisi tiems, kurie tave yra kuo nors įžeidę?

„Jie dangstė jį, mušė jį į veidą ir klausė jį, sakydami: „Pranašauk,

kas tave užgavo. Piktžodžiaudami jie sakė prieš jį ir daug kitų dalykų“ (Luko 22, 64-65).

Mano siela, sudrebėk pamąsčiusi, kokia žmonių piktybė! kad jie net mušė tą veidą, į kurį iš didžios pagarbos angelai nedrįsta žiūrėti. Mano siela, įsižiūrėk į šį kančios Karalių, o kaip tu esi brangi Jo Švenčiausiai Širdžiai, jei dėl tavęs Jis viską aukoja, panašus į aną Evangelijos pirklį, kurs, sužinojęs apie brangią perlą, eina, parduoda visą, ką tik turi, kad tik ją laimėtų.

O aš taip dažnai nieku laikiau savo sielą, buvau ją pardavęs piktajam už kūnišką malonumą, už menką pelną, už tuščios garbės dūmus!

Gėdos jausmas, nuoširdus gailestis, didelis dėkingumas Kristui.

Pasiryžimas. Jei Dievas mane kokia nelaime ištiks ar liga aplankys, prisiminsiu, ką V. Jėzus kalėjime yra iškentėjęs.

15 DIENA

V. Jėzus kaltinamas Piloto akivaizdoje

Kas būtų galėjęs manyti, kad vyriausias kunigas ir žydų tautos taryba, pastatyta saugoti Dievo pažadėjimus, dabar į pagonių rankas išduos Tą, Kurs buvo patriarkams pažadėtas, pranašų išpranašautas ir jų taip lauktas, kad atiduos savo Mesiją, Išganytoją į kankintojų rankas? O tačiau įžeista puikybė ir įsišaknėjusi neapykanta privertė net ir tą padaryti.

Anksti rytą žydai veda V. Jėzų į rotušę ir kaltina Jį Romos įgaliotinio Piloto akivaizdoje. O kada šis paklausė žydų: „Kokį skundą atnešate prieš šitą žmogų?" jie atsakė jam: „Jei šitas nebūtų piktadaris, mes nebūtumėm jo tau įdavę" (Jono 18, 29-30).

Kaip tai? argi tas Jėzus, kurs maitino alkanus, kurs gydė ligonius, kurs skelbė Evangeliją, Jis rabinų akyse yra piktadaris.

Pilotas išsyk pažino, kad šis nekaltasis žmogus yra žydų neapykantos auka.

Tą pastebėję, žydai rūpinas visą bylą pastatyti į pilotiškas vėžes ir sako: „Radome, kad šitas žmogus kelia sumišimą mūsų tautoje, draudžia duoti mokesčius ciesoriui ir sakosi esąs Kristus karalius“ (Luko 23, 2). — Koks biaurus melas!

Juk V. Jėzus tiems, kurie Jį norėjo sugauti kalboje, yra atsakęs: „Atiduokite, kas ciesoriaus, ciesoriui ir, kas Dievo, Dievui“ (Mato 22, 21). Viešpatie, kiek Tu esi iškentėjęs, matydamas tokį piktumą, melą ir suktybę!

Ir klausė Jį Pilotas sakydamas: „Ar tu esi žydų karalius?“ O Jis, atsakydamas, tarė: „Tu sakai“. Tuomet Pilotas pasakė vyriausiems kunigams ir minioms: „Aš neran-

du šitame žmoguje jokios kaltės“ (Luko 23, 3-5). Kokią pagarbą turėjo sužadinti V. Jėzaus asmuo, kad Romos prefektas jautėsi priverstas išpažinti Kristaus nekaltumą, ypač kada V. Jėzus išaiškino, jog Jo karalija nėra pasaulinė, bet dvasiška, dieviška.

Atsitiks, kad ir tavo geriausi norai ir kilniausi sumanymai liks iškreipti, į blogą išaiškinti. Nenusimink, nenuleisk rankų, nes jei V. Jėzus turėjo tą iškentėti, tad ar gali stebėtis, jei tavimi nepasitikima. Prisimink, ką V. Jėzus yra pasakęs savo mokiniams: „Nėra tarnas didesnis už savo poną. Jei mane persekiojo, persekios ir jus“.

Pasiryžimas. Jei būsiu neteisingai apkaltintas, V. Dievui pavesiu savo apgynimo reikalą.

---

16 DIENA

V. Jėzus pas Erodą

Žydai matydami, kad Pilotas nori V. Jėzų paleisti, dar smarkiau tvirtino, sakydami: „Jis savo mokslu sukelia tautą visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos iki čionai“. Pilotas, išgirdęs Galilėją, paklausė, ar tas žmogus galilėjietis. Patyręs, kad Jis iš Erodo valdžios, nusiuntė Jį pas Erodą, kurs pats tomis dienomis buvo Jeruzalėje (Luko 23, 5-7).

Koks V. Jėzaus pažeminimas! Erodas, niekšiškas ištvirkėlis, kurs liepė nukirsdinti šv. Joną Krikštytoją už tai, kad buvo įspėtas dėliai padarytų piktadarybių ir duodamų papiktinimų, dabar tas žmogus teis Šventųjų Šventąjį? teis Dievą Žmogų, pasaulio Išganytoją?

Šv. Evangelija sako: „Erodas pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė; jis jau senai norėjo Jį pamatyti, nes daug buvo apie Jį girdėjęs ir tikėjosi išvysiąs Jį darant kokį nors stebuklą. Jis davė Jam daug klausimų, bet Jėzus nieko jam neatsakė. Tuo tarpu vyriausiejį kunigai ir Rašto žinovai stovėjo ir Jį skundė“ (Luko 23, 8-10).

Galėtų kam nors atrodyti, kad V. Jėzus, norėdamas įgyti Erodo palankumą, turėjo jo akivaizdoje padaryti kokį stebuklą, bet Viešpats tam piktadariui, paleistuviui, nepratarė nė žodžio, nes jis nebuvo to vertas. Dar netaip senai Dievas ir Erodui buvo pasiuntęs savo pranašą, kad pratartų į jo sąžinę, bet jis nepaklausė jo balso, nužudė jį, tad dabar Dievo Sūnus tyli. O kaip baisus yra Dievo tylėjimas!

Erodas taip buvo apakęs, apkurtęs, kad nesuprato to iškalbingo tylėjimo ir jautėsi užviltas: „Tuomet Erodas su savo kariuo-

mene paniekino Jį, pasityčiodamas apvilkdino baltu drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą".

Štai naujas Išganytojo pažeminimas! Amžinoji Išmintis, pasaulio Mokytojas ir Išganytojas beprotiu laikomas; kaip pamišėlis apvilktas baltais rūbais, išjuoktas, paniekintas.

V. Jėzau, ir Tu vis tyli? Tu neatidarai savo dieviškų lūpų, o priimdamas visus kentėjimus, aukoji juos savo Tėvui už mano tuštybės nuodėmes. Aš taip esu greitas pagyrimams, pasididžiavimams, taip kruopštus rinkti malonius žmonių žodelius, o Jėzus tyli ir kenčia, kenčia ir už mane... draug kenčia už tuos katalikus, kurie girdėdami, kaip bedieviai plūsta V. Jėzaus mokslą, tyčiojasi iš šv. Bažnyčios apeigų, baimingai tyli ir negina savo šv. tikėjimo, negina Kristaus ar net šypsosi. Jie užmiršta, ką V. Jėzus yra pasakęs: „Kas užsigins manęs žmonių akivaizdoje, to

aš užsiginsiu mano dangiškojo Tėvo akivaizdoje".

Pasiryžimas. Nuo šiol kovosiu su savo tuštybe ir tuščia žmonių baime.

17 DIENA

V. Jėzus grąžinamas Pilotui

Šv. Evangelija sako, kad Erodas nusiuntė atgal V. Jėzų pas Pilotą: „Tą pačią dieną Erodas ir Pilotas pasidarė draugais, nes pirm to buvo vienas kitam neprieteliais" (Luko 23, 12). Panašiai yra ir šiandien: daug žmonių, kurie savo įsitikinimais ir tikslais yra vieni kitiems priešai, jei nori su Kristumi ir Jo šv. Bažnyčia kovoti, lieka draugai, jungiasi į vieną bendrovę, vienas kitam padeda, vienas kitą remia. Prisiminkime šios dienos liberališkus dėsnius, parlamentus. Ten visuomet jungėsi ir dabar jungiasi kraštutinių pažiūrų žmonės, kad bendromis jėgomis pravestų tironiškus ir barbariškus įstatymus, nukreiptus prieš Kristų ir Bažnyčią, prieš są-

žinės laisvę ir katalikišką auklėjimą.

Pilotas matydamas, kad vėl pas jį atvedama V. Jėzų, buvo tuo labai nepatenkintas ir, pakvietęs vyriausius kunigus ir Rašto žinovus, jiems tarė: „Jūs atvedėte man šitą žmogų, būk jis keliąs maištą tautoje, ir štai aš, klausinėdamas jūsų akivaizdoje, neradau tame žmoguje nė vienos tų kaltybių, dėl kurių jį skundžiate. Taip pat ir Erodas; nes buvau nusiuntęs pas jį; ir štai jo nieko nepadaryta, kas rodytų jį esant vertą mirties“ (Luko 23, 14-15).

Čia pastebimas Piloto būdo silpnumas. Jis, būdamas įsitikinęs, V. Jėzaus nekaltumu, turėjo griežtai sudrausti žydus už skleidžiamus šmeižtus: to iš jo reikalavo sveikas protas, teisingumas ir teisėjo pareiga. Bet jis bijojo žydams įsipykti, politikos reikalams paaukojo savo sąžinę. O kiek tokių Pilotų yra ir mūsų laikais!

Antra vertus, stebina mus žydų atkaklumas: jie nenusileidžia, nors jų skundų melagingumas yra visiems aiškus. Sugalvoja vis naujus V. Jėzaus apkaltinimus, kurie yra lygiai nepamatuoti, lygiai žemi, niekšiški ir be jokių įrodymų, kaip ir pirmieji, bet skundėjai tvirtai jų laikosi.

O! kad katalikai būtų lygiai patvarūs šventą tiesą gindami! Dėkui Dievui, visuomet buvo ir yra tokių, kurie, liudydami tiesiai, nesigaili savo mokslo, darbo, savo kraujo ir gyvybės. Bet, deja, daug yra ir tokių, kuriems arba visai nerūpi tiesa ir nemoka jos sutartinai ginti ir dėliai to būna nugalėti.

Viešpatie Jėzau, duok mums drąsos ir patvarumo mūsų šventojo tikėjimo tiesas ginti.

Pasiryžimas. Kur tik reiks, visuomet ginsiu šv. tikėjimą ir Bažnyčios laisvę.

18 DIENA

Viešpats Jėzus lyginamas su Barabu

Romos prefektas labai aukštai gerbė V. Jėzaus asmenį. Daug buvo girdėjęs apie Jo mokslą ir stebuklus; stebino jį Kristaus ramumas ir majestotiškumas, kurs žėrėte žėrėjo iš Jo asmens, nors žydų buvo kaltinamas niekšiškais šmeižtais. Pilotui buvo aišku, kad Jėzus iš pavydo žydų vyresniųjų buvo jam išduotas; maža to, Romos prefektas spėliojo, jog labai galimas dalykas, kad Jėzus yra pažadėtasis Mesijas. Tad buvo įsitikinęs, kad žydų liaudis, kuri tiek malonių, tiek geradarybių yra iš V. Jėzaus gavusi, tikrai, pirmai progai pasitaikius, pareikalaus Jo išlaisvinimo. O kaip dažnai žmogus, pasitikėdamas protu ir teisėtumu

ten, kur viską aistros sprendžia, labai būna apgautas!

Šv. Evangelija sako: „Jis buvo papratęs išleisti jiems per šventes vieną kalinį, kurio jie prašydavo. Buvo gi tarp jų vienas, vardu Barabas, sugautas draug su maištininkais; maišto metu jis buvo užmušęs žmogų. Taigi, atėjusi minia pradėjo prašyti, kad jis jiems padarytų, kaip visuomet, išleistų kalinį Pilotas jiems tarė: „Ar norite, kad jums žydų karalių išleisčiau?“ Bet vyriausieji kunigai pakurstė minią, kad jiems geriau Barabą paleistų“ (Morkaus 15, 6-11). „Visa minia ėmė šaukti daraug: „Šalin šitą, paleisk mums Barabą“ (Luko 23, 18).

Koks V. Jėzaus įžeidimas, Jis ne tik sulygintas su Barabu, bet už jį daug žemesniu padarytas! Jėzus, teisingumo saulė, Izraelio karalius, gyvybės davėjas, Dievas - Žmogus, dangaus, Jeruzalės šviesa, angelų ir šventųjų garbė ir

laimė — ir greta Barabas, paprastas piktadaris, žmogžudys... O kokį nusikaltimą daro tie, kurie lygina Viešpatį Jėzų su Barabu, bet kas išmatuos nusižengimą tų, kurie, atmetę Dievo Sūnų, pasirenka žmogžudį?

O Viešpatie Jėzau, mes giliai atjaučiame tą skausmą, kurį Tau padarė šis paniekinimas.

Bet dar didesnis Švenč. Jėzaus Širdžiai skausmas, kad tą daro Jo mylima tauta, kuriai Jis tiek gero yra padaręs. Dabar ši tauta, žydų vyresniųjų sukiršinta, reikalauja laisvės žmogžudžiui, o mirties savo didžiausiam geradariui, Išganytojui. O Viešpatie Jėzau, Tu taip labai esi pamylėjęs tuos žmones, Tu gydei kiekvieną jų skausmą, Tu negalėdavai žiūrėti į jų ašaras, kad jų nenušluostytum, Tu troškai juos visus surinkti po savo sparnais, kaip vištа renka savo vištyčius, o ši tauta užmiršta tą viską, išsižada Tavęs ir reikalauja Tavo mirties!

Mus iki širdies gelmių jaudina, gąsdina šis sukvailintos minios elgesys, bet deja turime su gėda prisipažinti, kad mūsų su Jėzumi pasielgimas daug, labai daug kartų buvo lygiai toks pat.

Kiek kartų pasitaikė, kad, nuodėmingo patraukimo vedami, mes užmiršome savo švenčiausios meilės ir dėkingumo pareigas, mūsų Dievo Išganytojo vietoje, pasirinkome nuodėmę ir padarėme visai tą patį, ką ši žydų gauja: pasmerkėme Jėzų, o išleidome Barabą. O Jėzau, kaip labai aš dabar gailiuosiu savo apakimo.

Pasiryžimas. Su gailesčiu ir susigėdinimu minėsiu mano nusikaltimus.

19 DIENA

Piloto žmona užtaria V. Jėzų

Viešpats Jėzus savo kančios metu turėjo labai daug priešų, o mažai draugų ir gynėjų.

Ir tu, mano mielas skaitytojau, neabejotinai tą patį esi patyręs savo gyvenime, — nelaimėje daug tavo draugų tave paliko, daug žmonių tave smerkė, o labai mažai atsirado tokių, kurie tave gynė. Jei dar kartą tą patį patirsi, ir kartybė užlies tavo širdį, prisimink, kad V. Jėzus, tavo Mokytojas ir Viešpats, tą patį yra patyręs.

Tačiau matysi, kad apleistas, paniekintas, pasmerktas V. Jėzus rado kai kurias geras, o paskui šventomis tapusias sielas, kurios, Dievo maloniai veikiant, gailėjosi Kristaus, Jį gynė ir pasaulio Išganytoju pripažino. Kada ir tave ap-

lankys kentėjimai, Viešpats Dievas ir tau atsiųs užjaučiančią sielą, kuri tave rems.

Tokioms sieloms priklauso Piloto žmona, Kliaudija. Šv. Evangelija rašo: „Sėdint gi Pilotui teismo krasėje, jo pati atsiuntė pas jį ir sakydino: Nieko nedaryk šitam teisiajam, nes aš šiandien sapnuodama daug dėliai jo kentėjau" (Mato 27, 19). Bažnyčios Tėvai yra tos nuomonės, kad sapnas, kurį Kliaudija sapnavo, buvo iš gerojo angelo, kurį Dievas pasiuntė, kad Kliaudija sulaikytų savo vyrą nuo neteisingo sprendimo ir pati įtikėtų į Kristų. Sapnuodama, kaip pati sako, daug kentėjo, tur būt, dėl to, kad jai buvo apreikštas V. Jėzaus nekaltumas ir kančia, o taip pat, koks baisus galas laukia jos vyrą, jei jis neteisingai Kristų pasmerktų.

Deja, Pilotas nepasinaudojo tuo įspėjimu ir po to greitu laiku prarado savo vietą, reikšmę, buvo apkaltintas ir, būdamas ištremtas,

savižudybe pabaigė savo gyvenimą. Kliaudija liko patvari, tikėjo V. Jėzų ir rytų Bažnyčioje yra garbinama, kaip šventoji, Kliaudijos Prokulios vardu.

Žiūrėdamas į šiuos du žmones, Pilotą ir jo žmoną Kliaudiją, gali įsitikinti, kaip skirtingai atlygina pasaulis ir V. Jėzus jiems padarytus patarnavimus. Tad nesistenk įtikti pasauliui, o tarnauk ištikimai V. Dievui.

Pasiryžimas. Visada ginsiu nekaltąjį žmogų.

---

20 DIENA

Viešpaties Jėzaus nuplakimas

Neteisingiausias teisėjas Pilotas, vietoje paleisti nekaltąjį Jėzų, įsako Jį nuplakti, tikėdamas tuo būdu numalšinti žydų įsiutimą ir išgelbėti Jėzaus gyvybę. Dar kartą skelbdamas, kad jokios kaltės Jame neranda, sako: „Taigi, aš jį nuplakdinsiu ir paleisiu" (Luko 23, 16). O bedievišKas teisėjau, kas tave išmokė bausti nekaltąjį?!

Įsivaizduok rotušės kiemą. Ten buvo į žemę įmūrytas vieno metro aukštumo marmurinis stulpas. Jo viršuje ir apačioje buvo grandiniai, kuriais budeliai prirakindavo rankas ir kojas pasmerktojo žmogaus.

Viešpačiui Jėzui nuplakti buvo pasiųsta visa pagoniškų kareivių rota, būtent, 600 žmonių. O! su kokiu įdūkimu puola jie V. Jėzų,

plėšo nuo Jo rūbus, Jo Švenč. kojas ir rankas geležiniais grandiniais rakina prie stulpo. Stebėk, kaip ima į savo kietas rankas plakamuosius įnagius, kaip pradeda plakti nekaltąjį Avinėlį.

Klausyk, kaip ore švilpia plakamieji įnagiai ir skaudžiais smūgiais krenta ant V. Jėzaus kūno. Viena budelių pora pavargo, užleidžia vietą antrai porai, trečiai, dešimtai...

Stebėk! Plakimo smūgiai palieka ant V. Jėzaus pečių pradžioje baltas juostas, paskui jos ištinsta, pasrūva krauju. Sukapota oda pradeda trūkti, Švenč. Kraujas teka... O budeliai, liaukitės, sustokite, pasigailėkite to Nekaltojo!

Bet kraujas ir žaizdos dar juos labiau įsiutina, ir jie vis naujas žaizdas daro.

Dabar ima šikšninius įrankius, kurių kiekvieno dirželio gale lenktas geležgalys, ir vėl plaka V. Jėzų. Švenč. kūnas gabalais plėšomas

krinta... Ak! kas pasigailės V. Jėzaus, jau pliki kaulai matyti!?. (Taip plakimą aprašo Romos istorikas Juozapas Flavijus).

Žiūrėk į angelų būrius, kurių tiek daug plakimo vietoj, klausyk jų dejavimų. Dangaus dvasios negali žiūrėti į Dievo Sūnaus kančią, jie dengia savo veidus ir karčiai verkia, kaip tą Izaijas pranašas apreiškimo metu yra matęs: „Taikos angelai karčiai verks" (Iz. 33, 8).

O Jėzau, mano Išganytojau, Bažnyčios Tėvai mane moko, kad šis plakimas tai bausmė, kurią Tu esi prisiėmęs už mūsų nuodėmes prieš skaistybę. Viešpatie, aš jų visa širdžia neapkenčiu, nes Tu taip baisiai dėl jų esi kentėjęs.

Pasiryžimas. Visuomet drąsiai ir su ištverme kovosiu su neskaisčiomis pagundomis.

21 DIENA

V. Jėzus erškėčiais vainikuojamas

V. Jėzaus visas Švenč. Kūnas, nuo viršugalvio iki kojų apačios negailestingai suplėšytas, pasidarė viena didelė žaizda, aptekusi krauju. Atrodo, kad tas reginys gali nuožmiausią žmogų sujaudinti ir priversti pasigailėti. Bet, deja, žmogaus piktybė, kaip ugnis, tol siaučia, kol sunaikina savo auką.

Šitą įmišimo valandą velnias per savo pagelbininkus žydus pakišo pagoniškiems kareiviams mintį vainikuoti Jėzų erškėčiais ir išjuokti Jo karališką garbę.

Šv. Evangelija sako: „Tuomet valdovo kareiviai paėmė Jėzų į teismo butą, surinko prie jo visą būrį, ir, išvilkę jį iš rūbų, apsiautė jį raudona skraiste, nupynę iš erškėčių vainiką, jie dėjo jam ant

galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką. Ir atsiklaupdami ties juo, jie tyčiojosi iš jo sakydami: Sveikas, žydų karaliau!" (Mato 27,27-29).

Palestinoje auga erškėčių rūšis, vadinama „Kristaus erškėčiais", kurio šakos kasmet iki 6 metrų aukštumo gali išaugti. Jo dygliai taip kieti, kad dažnai vinių vietoje yra vartojami. Iš tokių tai šakų kareiviai nupynė vainiką, kurs turėjo pridengti visą V. Jėzaus galvą, padarydamas neapsakomų skausmų.

Žiūrėk, kaip stumdydami, mušdami kareiviai sodina V. Jėzų ant kažin kokios kolonos papėdės. Kiti prilaiko, kad tvirtai sėdėtų, tuo tarpu naujas budelių būrys ruošiasi uždėti šį baisų vainiką. Vienas kareivių geležinėmis pirštinėmis ima erškėčių vainiką ir visa jėga spaudžia jį ant Švenč. Viešpaties Jėzaus galvos. Budeliam atrodo, kad šis vainikas neužtektinai giliai įsmigo į V. Jėzaus galvą, tad pradeda tą Švenč. galvą mušti

lazdomis. Erškėčių dygliai įsminga iki smegenų... Per Viešpaties veidą ir pečius Švenč. Kraujas upeliais bėga. Erškėčių dygliai smarkiai sužeidžia V. Jėzaus galvą... O Jėzau, kas gali suprasti Tavo skausmą?! O budeliai iš naujo: „spiaudydami į jį, jie ėmė nendrę ir daužė jo galvą“ (Mato 27, 30). Tačiau dar ir to per maža kankintojams. Jie norėdami dar daugiau V. Jėzų paniekinti, užmetė seną nešvarų kareivišką apsiaustą ant pečių, o vietoje karališkos lazdos į dešinę ranką padavė Jam nendrę ir šaipydamiesi ir klaupdami prieš Jį sakė: „Sveikas žydų karaliau!“

Mums nesuprantamu skausmu suspaustoji V. Jėzaus Širdis visą šitą kančią aukojo savo dangiškam Tėvui mūsų puikybei pagydyti. O puikybe, kaip skaudžiai už tave turi atgailoti pasaulio Išganytojas.

Kai kurie Šventieji, išreikšti V. Jėzui savo dėkingumą, už Jo dėl mūsų išganymo iškentėtą kančią,

patys pasiskirdavo įvairias nepaprastas atgailas, nusimarinimus. Sekdami jų pavyzdžiu, mes nors mokėkime kantriai iškęsti Dievo duotus kentėjimus, ligas, ištikimai užlaikykime bent tuos lengvučius šv. Bažnyčios skiriamus pasninkus, kurie mums, kaip katalikams, privalomi.

Pasiryžimas. Norėdamas įsigyti nuolankumo dorybę, dažnai kartosiu šią ugningą maldelę: „Jėzau, romusis ir nuolankios širdies, padaryk mano širdį panašią į Tavo Širdį (300 d. atlaidų).

22 DIENA

„Štai Žmogus“

Šv. Evangelija taip aprašo tolimesnius Kristaus kančios įvykius: „Pilotas vėl išėjo pas žydus, tarė jiems: „Štai išvedu jį jums laukan, kad pažintumėte, jog aš nerandu jame jokios kaltės“. Išėjus gi Jėzui su erškėčių vainiku ir purpuriniu drabužiu, jiems tarė „Štai žmogus!“ (Jono 18, 4-5).

Nors šv. Paulius prikiša stabmeldžiams jų didžiausią kaltę, kad jie neturėjo net prigimtos meilės, tačiau šituo atveju stabmeldys Pilotas yra kilnesnis už žydus. Jis, matydamas V. Jėzų iškankintą, gailisi Jo, o rodydamas žydams nuplaktą, erškėčiais apvainikuotą sako: „Štai žmogus“, draug duoda Jo priešams suprasti: „Jūs degate to nekaltojo žmogaus neapykanta

ir kartu, žiūrėkite, jis nuplaktas, nepanašus į žmogų, jis tikras skausmo vyras. Nėra jame grožio nei sveikatos, matote, kad nėra jau į ką žiūrėti Kaltinote jį, kad karaliumi dedas, dabar, matote, jo karališkumas išjuoktas. Jo galvą vainikuoja erškėčių vainikas, rankoje nendrė. Jis atrodo skurdžiausias žmonių tarpe .. Turėkite pasigailėjimo ir atleiskite jį!"

„Bet, pamatę jį, vyriausieji kunigai ir tarnai šaukdami sakė: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!" (Jono 19, 6). Koks beširdiškumas, koks nuožmumas! Nelaimingieji šiuo šauksmu nusipelnė baisią Dievo bausmę: „Nes teismas be pasigailėjimo tam, kurs neturi gailestingumo" (Jokūbo 2, 13).

Viešpatie Jėzau, mano karaliau, leisk man tinkamai pagarbinti Tave. Tavo erškėčių vainikas yra nesulyginamai vertingesnis už gražiausius ir brangiausius Karalių ir ciesorių vainikus. O, kaip lai-

mingi yra šie žmonės, kurie turėjo laimės pabučiuoti tą brangiausiąją relikviją, bent šimtą kartų laimingesni tie, kurie turi garbės būti panašūs į erškėčiais apvainikuotą Karalių. Dangaus ir žemės Karaliau, viešpatauk mums, o tos paniekintos nendrės galybė tesiekia visų širdis. „Teesie šventas Tavo vardas; teateinie Tavo karalystė".

V. Jėzau, priimdamas tiek paniekinimų, norėjai išmokyti ir mus su pagarba ir meile sutikti visus gyvenimo vargus ir kančias. Šventieji bėgo nuo pagyrimų, ieškojo pažeminimų ir juos mylėjo. Pavyzdžiui, šv. Kryžiaus Jonas, būdavo labai laimingas, kai galėdavo kentėti paniekinimus dėl Kristaus.

Pasiryžimas. Jei sutiks mane koks įžeidimas, tylėdamas jį priimsiu.

23 DIENA

V. Jėzus pasmerktas mirti

(I Stacija)

Pilotas iki paskutinės valandos buvo įsitikinęs, kad V. Jėzus nekaltas ir norėjo Jį paleisti, bet žydai nenusileisdami šaukė: „Tebūna prikaltas ant kryžiaus!“ Valdovas jiems tarė: „Bet ką gi pikta jis yra padaręs?“ Jie gi labiau šaukė sakydami: „Tebūna prikaltas ant kryžiaus!“ Matydamas Pilotas, kad jis nieko neįveikia ir kad sumišimas eina didyn, ėmęs vandens, nusiplovė rankas tautos akivaizdoje ir tarė: „Aš nesu kaltas šito teisiojo kraujo; jūs žinokitės“. Ir visa tauta, atsakydama tarė: „Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų. Tuomet Jėzų padavė jiems prikalti prie kryžiaus“ (Mato 27, 24-26).

Malonus skaitytojau, ar tave nestebina šis teisėjo Piloto sprendimas? Jis tiek kartų viešai yra paskelbęs Viešpaties Jėzaus nekaltumą, tačiau dabar Jį mirti smerkia. Yra tai tikras silpnabūdžių žmonių tipas. Jie norėtų būti geri, labai gražiai kalba apie krikščioniškas dorybes, o tačiau, pagundai atėjus, nusideda. Pamąstyk, įžvelk į savo sąžinę, ar tu nepriklausai jų skaičiui? Jei taip būtų, atbusk iš to dvasinio letargo, nes tik: „įstatymo vykintojai bus išteisinti“ (Rom. 2, 13).

Išsigimęs teisėjas Pilotas manė, kad rankų nuplovimu apsisaugos nuo Dievo teismo, bet labai klydo. O kiek tai yra tokių žmonių, kurie, nuraminę sąžinės balsą, net sunkią piktadarybę darydami, stengiasi nieko nereiškiančiais išsisukinėjimais prieš žmones pasiteisinti.

Žydų tauta užsitraukė ant savęs Dievo rūstybę ir prakeikimą tuo

negirdėtu piktžodžiavimu: „Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų!“ Šventieji angelai, Jūs buvote priversti sudrebėti, girdėdami šį baisų maištą, paskelbtą Dievui! Jums prisiminė maištingi, kurie, nenorėdami nusilenkti Viešpačiui savo Dievui, liko iš dangaus nutrenkti į tamsybes, į amžinąją ugnį. O Dieve! kaip baisi bausmė laukia ir šią išdavikišką tautą.

O ką į tą viską sako Viešpats Jėzus? Jis tyli, bet Jo Švenč. Širdis labai atjaučia tą dangaus keršto šaukiantį neteisingumą ir piktadarybę. Jis save už mane aukoja — nekaltasis už nusikaltėlį, Valdovas — už vergą, Kūrėjas — už kūrinį, Išganytojas — nusidėjėlį! O Viešpatie Jėzau, tai aš savo nuodėmėmis ir nusižengimais nusipelniau pasmerkimo... Tu, Jėzau, prisiimdamas mirties sprendimą, man duodi amžiną išganymą. Išganyto-

jau, kuo aš Tau atsilyginšiu už tai, ką man esi padaręs?

Pasiryžimas. Iš dėkingumo V. Jėzui, Kurs, mane mylėdamas, prisiėmė mirties ištarmę, aš pasižadu neapkalbinėti ir neįtarinėti savo artimo.

---

24 DIENA

V. Jėzus priima sunkų kryžių ant savo pečių

(II Stacija)

Tuomet Pilotas padavė jiems Jėzų prikalti prie kryžiaus. Jie gi ėmė Jėzų ir išvedė. Nešdamas kryžių, jis išėjo į vietą, kuri vadinama „Kaukolių", hebraiškai „Golgota" (Jono 19, 16-17).

Įsivaizduok sau didelį, sunkų kryžių, kurio ilgis 15 pėdų, o skersinis — 8 pėdų. Šį kryžių uždeda ant Viešpaties Jėzaus sužeistų pečių. Visas Jo nusilpęs, žaizduotas Kūnas, to baisaus medžio prislėgtas, dar labiau sulinko, sugniužo, bet Jo Švenč. Siela pradžiugo, matydama tą aukurą, ant kurio Jis, Aukščiausias Kunigas, meilės liepsnose atnašaus Savo Kūno, Savo

gyvybės kruviną auką už pasaulio nuodėmes.

Jei šv. Andrius Apaštalas su tokiu entuziazmu sveikino kryžių, ant kurio turėjo mirti, tai kas apsakys, ką jautė Švenč. Jėzaus Širdis, priimdama kryžių? „Džiaugėsi, kad bėgs, kaip milžinas keliu“ (Psalmių 18, 6).

Čia man prisimena anas gailestingas Samarietis, kurs, užtikęs žmogžudžių sužeistą žmogų, gailestingumo sujaudintas, jo pasigailėjo: nuplovė vynu ir alyva jo žaizdas, užkėlė ant savo galvijo ir nuvežė į viešbutį. O Viešpatie Jėzau, kiek Tavo gailestingumas pralenkia pačio geriausio žmogaus gailestingumą, nes Tu mano sielos žaizdas, kurias man piktasis yra padaręs, esi nuplovęs Švenč. Krauju ir Dievo malone. Paimi tą mano vargšę sielą draug su šiuo kryžiumi ant savo pečių, neši į ramumo ir laimės buveinę, o aš kuo

Tau atsilyginsiu už Tavo gailestingumą?

Viešpats Jėzus, pradėdamas Savo kryžiaus kelią ir mane kviečia, kad, Juo sekdamas, drąsiai ir patvariai neščiau savo, palyginus taip lengvą, kryžių. Deja, kaip silpnas aš esu akivaizdoje tų kentėjimų, kurie yra man skirti. Norėčiau drauge su Apaštalais dalyvauti Kristaus Taboro garbėje, norėčiau būti Švent. Komunijos saldybių dalyviu, bet kuomet mane V. Jėzus kryžiumi aplanko, aš nenoriu jo nešti, priešinuosi, murmu, dejuoju, kad per ilgas, per sunkus ir t. t. O tuo tarpu labai gerai žinau, kad V. Jėzus parenka kryžių, atatinkamą kiekvieno jėgas, nusiteikimą ir sielos reikalus, tik mes nemokame to kryžiaus su meile priimti. Stebėkime V. Jėzų, nešantį už mūsų nuodėmes Savo taip didelį ir sunkų kryžių, ir mokykimės kantriai nešti savo mažus kryželius.

Pasiryžimas. Dažnai prisiminsiu tą tiesą, kad V. Dievas savo išrinktuosius kryžiaus keliu veda į dangų.

25 DIENA

V. Jėzus pirmą kartą krinta po kryžiumi

(III Stacija)

Įsivaizduok sau kryžiaus kelią. Nuo rotušės iki Golgotos yra 1321 žingsnis. Liūdnos eisenos pryšakyje žygiuoja Romos kariuomenė. Žiūrėk į V. Jėzų, kurį iš visų pusių budeliai apspito, jie Jo šventąjį, sužeistą kaklą surakino geležiniais grandiniais ir velka Švenčiausiąjį, kaip kokį plėšrųjį žvėrį. Čia pat matome du piktadariu, nešančius savo kryžių; jie drauge su Kristumi bus prikryžiuoti. Toliau vyriausias kunigas, tautos kunigaikščiai ir nesuskaitoma įdūkusi gauja... Žmonių piktumas čia padarė viską, ką tik įstengė padaryti didesniam Viešpaties Jėzaus pažeminimui ir išniekinimui.

Žiūrėk į V. Jėzų, kuris, įtempdamas visas jėgas, neša savo kryžių. Jis svyruoja, negali išsilaikyti ant kojų... Erškėčių vainiku apvainikuotą galvą nepaprastai skauda; kiekvienas kryžiaus palytėjimas didina skausmus. Viešpaties jėgos vis labiau senka. Jis svyruoja, suklumpa, krenta! Žaizdos atsinaujina, žemė nusidažo Švenč. Krauju. Budeliai keikia, piktžodžiauja, plėšo, stumdo, kojomis spardo savo Auką, tuo būdu versdami Jį keltis... O Viešpatie! mano Viešpatie! kas supras Tavo Švenč. jautriausios Širdies skausmą? V. Jėzus sukaupia visas savo jėgas ir pasikelia, visas apdrabstytas purvais, permirkęs Krauju, kurs naujomis srovėmis trykšta iš Jo Kūno ir Galvos žaizdų.

Viešpaties pranašas, dvasios pagautas, mato Mesiją, einantį Kryžiaus keliu ir klausia: „Kas tasai, kur ateina iš Edomo rausvais drabužiais? Tai aš, kurs kalbu tei-

sybę ir esu pirmas kovotojas išgelbėjimui. Tad kodėl tavo apvalkalas raudonas ir tavo drabužiai, kaip minančiųjų spaustuvą? Aš myniau spaustuvą vienas: iš tautų tarpo nebūvo su manimi nei vieno. Kraujas užtiško ant mano drabužių ir aš sutepiau visus savo apdarus" (Iz. 63).

Bažnyčios Tėvai moko, kad šis sunkus V. Jėzaus kritimas reiškia mūsų nuodėmingus darbus, einant išganymo keliu. V. Jėzus paaukojo šį savo kritimą už mūsų nuodėmes.

O mano siela, ar galimas yra dalykas, kad tu būtum dar taip žiauri ir drįstum savo sunkiomis nuodėmėmis atnaujinti Išganytojo skaudų kritimą? O Jėzau, pasižadu niekuomet Tavęs nuodėme neįžeisti.

Pasiryžimas. Pasižadu dažnai eiti „Kryžiaus kelius".

26 DIENA

V. Jėzus susitinka su savo Švenčiausiaja Motina

(IV Stacija)

Senasis padavimas sako, kad Švenč. Motina, sužinojusi, kad V. Jėzus yra pasmerktas mirti, drauge su dievotomis moterimis išėjo į vieną gatvę, kuria turėjo eiti su kryžiumi Jėzus.

Kas tada dėjosi tos jautriausios, geriausios Motinos širdyje! Jei paprasta motina, matydama savo mylimą kūdikį nelaimės ištiktą skęsta skausmų jūroje, tai kaip kentėjo Švenčiausioji Motina, prarasdama Savo Sūnų.

Jeruzalės legenda sako, kad Švenč. Motinos kančia taip buvo didelė, kad jos ašaros, krisdamos ant akmenų, įspaudė gilias žymes. Je-

ruzalėje IV Viešpaties kelio stotis yra paženklinta tokiu akmeniu.

Stok dvasioje prie Marijos, šių pamaldžių moterų tarpe. Jau iš tolo girdėti karišku trimitų garsai, gaujos riksmas. Eisena artinasi prie vietos, kur laukia Švenč. Motina. Jos užmerktos akys ieško mylimiausiojo Jėzaus, to tobuliausiojo gražumo ir šventumo, Dievo paveikslo. Jau Jį mato, bet kokį!? Tai kirminas ne žmogus, žmonių pasityčiojimas ir liaudies panieka... Jėzus, kryžiaus prislėgtas, eina palinkęs prie žemės; galva erškėčių vainiko sužeista, veidas ir rankos sukruvintos, rūbai purvini ir krauju permirkę... Švenčiausioji Motina girdi velkamą per akmenis kryžiaus trenksmą, ir Jos Širdis nustoja plakusi... V. Jėzus pakėlė savo akis, ir Jo žvilgsnis susitiko su Švenč. Motinos žvilgsniu... Mirtinai išbalusi, tartum be gyvybės stovėjo Marija, atsirėmusi į šventas moteris. O V. Jėzaus Širdis

dar didesnio skausmo buvo suspausta: Kristus kentėjo Savo mylimos Motinos kančias. — Švenč. Motina kentėjo Savo ir Dievo Sūnaus kančias... Nieko tikro nežinome, ar leista buvo Sūnui atsisveikinti su savo Švenč. Motina, bet šį žvilgsnį V. Jėzus ir Jo Švenč. Motina paaukojo Dievui už visus nuodėmingus žmonių pažvelgimus, už visus neleistinus susitikimus.

Pasiryžimas. Vengsiu visų ne tik nuodėmingų, bet ir pavojingų progų ir susitikimų.

27 DIENA

Simonas Kirenietis neša Kristaus kryžių

(V Stacija)

Žydai, matydami didelį V. Jėzaus nusilpimą nuo pasninko, nemiegotos nakties, tampymo iš vieno teismo į kitą, plakimo, erškėčiais apvainikavimo ir būdami Jėzaus priešai, labai bijojo, kad nemirtų kelyje: „Jie privertė vieną pro šalį ėjusį, Simoną Kirenietį, kurs grįžo iš lauko, Aleksandro ir ir Rufo tėvą, nešti Jo kryžių" (Morkas 15, 2). Tą padaryti žydus privertė neapykanta, nes jie būtinai norėjo, kad Jėzus mirtų kryžiaus mirtimi, tad šį pašalietį žmogų priverčia nešti Kristaus kryžių.

Simonas pradžioje priešinosi, nenorėjo sutikti, bet, Dievo malonės paliestas, pasigailėjo Viešpaties Jė-

zaus ir paskui jau su noru nešė Jo kryžių. Čia kyla klausimas, dėl ko nė vienas drauge ėjusių nepasisiūlė Jam patarnauti? Jie kryžiaus nešimą laikė be galo pažeminančiu dalyku, bet iš tikro jie Dievo akyse buvo neverti tos malonės, nes didžiausioji žmogui garbė, dėl Kristaus kenčiant, nešti Jo Kryžių. Tai yra tikroji Šventųjų išmintis. Viešpatie, suteik man tos išminties, nes mano pažiūros į garbę ir panieką taip labai klaidingos.

Simonas Kirenietis, už suteiktą V. Jėzui šioje kritingoje valandoje patarnavimą, gavo labai didelį atlyginimą, nes jis ir abu sūnu pažino tikrąjį tikėjimą, liko vyskupais ir dėliai Jėzaus Kristaus meilės mirė kankinių mirtimi. Šio žmogaus asmenyje, priėmusio kryžiaus panieką, įvyko, ką Kristus buvo pažadėjęs: „Kurs save žemina, bus paaukštintas" (Luko 14,41).

Ir man dažnai V. Jėzus teikia progos patarnauti kryžių nešan-

čiam mano artimui. Kiek tai matome žmonių, kurie krenta kryžiaus naštos prislėgti. Vienus slėgia neturto ir skurdo kryžius, antrus ligos, kitus liūdesio ir persekiojimo kryžius. Prisiminkime labdarybės darbus sielai ir kūnui, o rasime progos patarnauti kenčiančiam V. Jėzui. Juk Jis pats mums sako: „Iš tikrųjų sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam iš šitų mažiausių brolių, man padarėte“ (Mato 25, 40).

Pasiryžimas. Norėdamas pagarbinti Kryžių nešantį V. Jėzų, rūpinsiuos kuo nors padėti savo artimui.

28 DIENA

Šv. Veronika nušluosto V. Jėzui veidą

(VI Stacija)

Budeliai pastebėję, kad V. Jėzus šiek tiek atsigavo, vėl užkrauna ant Kristaus pečių kryžiaus medį, o Simonui Kireniečiui liepia eiti greta, kad reikalui esant, galėtų vėl kryžių nešti.

Stebėk V. Jėzaus veidą, kaip baisiai jis atrodo! Dangaus grožį užtemdė žaizdos, kraujas, prakaitas ir ašaros: „Nėra jame nieko sveiko, žaizdos, randai ir tinstantįs skauduliai, neaprišti“ (Iz. 1, 6).

Padavimas sako, kad viena moteris, vardu Veroniką, pasigailėjimo paimta, prasiveržė per kareivių, budelių ir įdūkusios gaujos eiles iki pat Viešpaties kojų ir, parpuolusi ant kelių, ištiesė V. Jėzui, nu-

siėmusi nuo galvos, į tris dalis sulenktą baltą šydą prašydama, kad Kristus juo nusišluostytų Savo kruviną, apspiaudytą veidą. Tuo būdu ši moteris ne tik atliko gerą darbą, bet ji pirmoji visų akivaizdoje pagerbė nukankintą, mirčiai pasmerktą Viešpatį. Jai nesvarbu buvo, kaip kiti įvertina jos darbą ir kokia bus iš to nauda, ji matė vien Jėzų ir to jai užteko.

Dėkingas V. Jėzus matė tos geros moters širdį, matė jos savęs užmiršimą ir šiame šv. Veronikos šyde paliko tris kartus pakartotą tikrąjį Savo nukankinto Veido atvaizdą. Maža to, patraukė jos širdį į tikrąjį tikėjimą, uždegė ją Dievo meile, o po mirties priėmė į dangų, į Savo Šventųjų skaičių.

Šis šydas liko į tris dalis sukarpytas ir tuo būdu Viešpaties Jėzaus Veido tikrasis atvaizdas, kaip brangiausioji relikvija, yra garbinamas: vienas Jeruzalėje, antras Romoje, o trečias Ispanijoje.

Šiuo atveju matome, kad V. Jėzus, kaip paprastai, nežiūri į aukos didumą, bet į širdį, į meilę, kuri toje aukoje reiškiasi. Gal esi neturtingas, gal neišgali turtu artimo šelpti, tad parodyk jam užuojautos, nuoširdžiai į jį pratark, paguosk. Vienas paguodos žodis, išeinąs iš prielankios širdies, dažnai daugiau reiškia, negu duosni išmalda.

V. Jėzau, padaryk mano širdį panašią į Tavo, duok jai užuojautos kenčiančiam artimui.

Pasiryžimas. Tarp Viešpaties kančios garbintojų yra paplitęs garbinimas Švenč. V. Jėzaus Veido. Ir aš prisidėsiu prie jų.

29 DIENA

V. Jėzus antrą kartą krinta po kryžiumi

(VII Stacija)

V. Jėzus, su noru kryžių priėmęs ant savo pečių, vėl neša jį į Kalvarijos kalną. Bet jėgos vis labiau išsenka, pasviro, alpsta ir antrą kartą krinta po kryžiumi. Šis kritimas buvo dar skaudesnis, negu pirmas, o kryžius visu sunkumu prislėgė Išganytoją. Budeliai keikia, spardo V. Jėzų kojomis, o žydų vyresnieji niekšiškai džiaugiasi, matydami Kristaus kančią, Švenč. Motinos ir dievotų moterų graudžias ašaras.

V. Jėzus surenka savo jėgų likučius, pasikelia nuo žemės, meilingai priima iš budelių rankų savo kryžių ir širdingai, nors dar lėčiau, eina į pasmerkimo vietą;

Švenč. Kraujas, tekėdamas iš žaizdų, ženklina kryžiaus kelią.

O V. Jėzau, kaip skaudus Tau tas kryžiaus kelias. Eini, kaip elnias, kurs, būdamas vilyčios pervertas, ženklina savo pėdsakus širdies krauju. Ir Tavo Švenč. Širdis perverta žmonių meilės vilyčia, ir ši Tavo meilė išspaudžia Tavo kraują.

O V. Jėzau, perverk mūsų širdis Tavo šventos meilės vilyčia.

Šis mūsų Viešpaties ištvermingumas kryžiaus kelyje teesie mums paskatinimu ir pamokymu, kad pradėję gerą darbą Dievo garbei daryti, neprivalome nusiminti, nuleisti rankas, jei tenka kentėti ir grumtis su kliūtimis. Kiekviena auka yra sunki. Kiek tai yra tokių žmonių, kurie, pradėję gražiausį darbą, paskui, susidūrę su kliūtimis, jį meta. Nesekime jų pavyzdžiu. Jausdami savo jėgų silpnumą, kreipkimės į Švenč. Jėzaus Širdį ir pra-

šykime patvarumo, drąsos malonės, stiprybės baigti pradėtąjį darbą.

Pasiryžimas. Neišsikalbinėsiu, jei kas prašys mane padėti jam gerą darbą dirbti.

30 DIENA

Izraelio dukterys verkia Viešpaties Jėzaus

(VIII Stacija)

Jėzų sekė didelė minia vyrų ir moterų, kurios dejavo ir raudojo Jo. Atsigręžęs į jas Jėzus tarė; „Jeruzalės moterys, ne manęs verkite, bet geriau verkite pačios savęs ir savo vaikų. Nes jei taip daroma žaliam medžiui, tai kas atsitiks su sausu“ (Luko 23, 27-31).

Kas tai? argi buvo blogas dalykas gailėtis ir verkti Viešpaties Jėzaus? Visai ne, bet V. Jėzus, kaip paprastai taip ir dabar, užmiršta Save, o mąsto apie kitus, apie tuos, kuriuos atėjo išganyti. Guosdamas moteris, tartum nori joms pasakyti: „Mano kančia pasibaigs garbe“, nes: „Aš už padėtą Man džiaugsmą kentėjau kryžių“ (Žydų 12, 2).

„bet yra blogybė, kurios jūs privalote verkti, tai jūsų ir jūsų vaikų nuodėmės, už kurias baisios laikinos ir amžinos bausmės laukia tuos, kurie nedarys atgailos“. Tuo būdu V. Jėzus primena tą, ką seniau buvo pasakęs: „Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti; geriau bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną nugramzdinti į pragarą“ (Mato 10, 28).

Kaip geras yra V. Jėzus, Jis ir kryžių nešdamas mąsto apie mus.

Neabejotinai, V. Jėzaus žodžius lydėjo tų moterų atsivertimo malonė, nes sunku įsivaizduoti, kad taip kritiškoje valandoje kitu tikslu Kristus būtų kalbėjęs.

O Viešpatie Jėzau, kalbėk mums, bausk, įspėk, plak ir degink, kol mes šioje žemėje gyvename, tik viską mums amžinai atleisk ir priimk į Savo buveinę.

Viešpats Jėzus, įspėdamas Jeruzalės moteris, dar ir antrą mums duoda pamokymą. Mes turime skirti

naturalų jautrumą, linkusį verkti, kurs dažnai gali eiti kartu su nuodėme, nuo tikro gailesčio, kurs išskiria nuodėmę. Taip pat saugokimės to jausmingo pamaldumo, kurs pirmoje eilėje ieško savo malonumo, o ne Dievo valios, o mylėkime V. Dievą: „Darbu ir tiesa“ (Jono III laiškas 18).

Sekdami V. Jėzaus pavyzdžiu, šalinkime klaidingą Dievo tarnybos supratimą; darykime atgailą už savo nuodėmes ir skatinkime kitus atgailoti, nes, kaip sako šv. Augustinas, „Nors gyvenime būtumėm tik vieną kartą mirštamai nusidėję, neprivalome, atgailos nepadarę, eiti iš šio pasaulio“. O Viešpatie Jėzau, duok man atgailos dvasią!

Pasiryžimas. Rengdamasi išpažinčiai, rūpinsiuosi sužadinti didesnį gailestį už savo nuodėmes.

31 DIENA

V. Jėzus trečią kartą krinta po kryžiumi

(IX Stacija)

V. Jėzų jau visai jėgos apleido, ir Jis trečią kartą krinta po kryžiaus sunkumu. Budeliai pakelia kryžių, bet V. Jėzus jau negali atsikelti, žmonės mano, kad jau mirė, tačiau Jis dar gyvas ir išgers savo kančios taurę iki dugno.

Simonas Kirenietis vėl neša Kristaus kryžių, o budeliai veda V. Jėzų į prikryžiavimo vietą: „Taip jie nuvedė jį į Golgotos vietą, tai reiškia, kaukolės vietą“ (Morkaus 15, 22). Ar žinai, malonus skaitytojau, kuri buvo tikroji šių pasikartojančių sunkių V. Jėzaus puolimų po kryžiumi priežastis? Bažnyčios Tėvai yra tos nuomonės, kad mūsų atkritimas į mirštamąsias nuodė-

mes iščiulpė visas V. Jėzaus jėgas ir buvo Jo puolimų priežastimi.

O! kiek tai kartų pasitaiko, kad žmonės per išpažintį išpažįsta savo sunkias nuodėmes, prižada pačiam V. Dievui, kad pasitaisys, ir vėl grįžta į savo senus nusikaltimus.

Šv. Petras su pasibiaurėjimu mini šiuos žmones, sakydamas: „Kaip šuo grįžta prie savo vėmalo, ir ištrinkta kiaulė vėl voliojasi dumbluose“ (II Petro 2, 22).

Viešpatie Jėzau, aš labai gėdžiuosi savo pakartotinų nuodėmių, labai jų gailiuosi, nes žinau, kad jos buvo Tavo kančios priežastimi.

Šis tretysis ir paskutinis V. Jėzaus kritimas po kryžiumi mums primena, kad ateis ir mūs miršta-moji ir paskutinioji gyvenime liga ir parblokš į skausmo lovą. Kada paliks mus jėgos ir nuliūdimas surakins sielą, atsiminkime mūsu Išganytojo kryžiaus kelią, Jo paskutinį kritimą po kryžiumi, prašykime Jo pagelbos, o V. Jėzus su-

stiprins mus, paguos, suramins, „Per savo merdėjimą ir kančią. gelbėk mus, Jėzau!“

Pasiryžimas. Už kiekvieną sunkią nuodėmę, į kurią turėčiau nelaimės vėl įkristi, laisvu noru darysiu sunkią atgailą.

32 DIENA

V. Jėzų išvelka iš Jo rūbų

(X Stacija)

Galop atvedė V. Jėzų į mirties vietą, bet kaip Jis nusilpęs, į žmogų nepanašus! Erškėčių vainikas dengia Kristaus kaktą, o veidą sunku bepažinti: kraujas ir žaizdos susiliejo į vieną šiurpią kaukę. Budeliai puola V. Jėzų. Jau nuvilko viršutinius rūbus, dabar nuplėšė apatinius, kurie buvo pridžiūvę prie Kristaus žaizdų, tuo būdu šitie nuožmūs žmonės ne tik atnaujino visas V. Jėzaus žaizdas, bet ir patį Šv. Kūną gabalais plėšė. V. Jėzus atsistojo žmonių akivaizdoje savo kraujo ir žaizdų purpuroje. O kokia gėda perima Skaisčiausiąjį, Švenčiausiąjį mergelių Sužadėtinį, koks neišpasakytas skausmas spaudžia Jo Širdį!..

O V. Jėzau! ar galimas yra dalykas, kad Tu, Kurs apdengei žemę žalumu ir gėlėmis, o dangų žvaigždėmis, leistumei taip nuožmiai su Savimi pasielgti?! Bažnyčios Tėvai mano, kad šis skausmas ir gėda, kurią patyrė apnuogintas Viešpats, buvo atlyginimas Dievo teisingumui už begėdiškus, piktinančius rūbus, už žmonių apsinuoginimus ir nepadorias madas.

„Kareiviai pasiėmė Jo drabužius (iš kurių padarė keturias dalis, kiekvienam kareiviui dalį). Jupa buvo nesusiūta, bet nuo viršaus iki apačiai visa megzta; todėl jie sakė vienas kitam: „Nepiaustykime jos, bet meskime burtą, kam ji bus". Taip turėjo įvykti Šv. Rašto žodžiai: „Jie pasidalino mano drabužius ir dėl mano rūbo metė burtą" (Jono 19, 23-24).

Kokio skausmo patyrė V. Jėzus, matydamas, kad ir rūbų padalinimu yra sulygintas su piktadariais. Bet mus šiuo atveju dar labiau

stebina šis neturtas, kurį sau V. Jėzus pasirenka mirties valandoje. Užgimė labai neturtingas, bet mirė dar neturtingesnis Ten turėjo nors tvartą, buto vietoje, prakartėlę lopšiu, prisidengti turėjo storus vystyklėlius,—čia nieko neturi,—lovos vietoje, turės kryžių, prie kurio nuogą prikals ir iškels tarp dangaus ir žemės.

Savo troškimų nepasotintas žmogau, argi, matydamas tokį Išganytojo neturtą, dar dejuosi ir murmėsi dėliai savo neturto?

Šis V. Jėzaus nepadalintas, nesupiaustytas rūbas, pagal Bažnyčios Daktarų liudijimą, yra Kristaus Bažnyčios simbolis, o kiekvienas, kurs norėtų suplėšyti Šv. Bažnyčią, yra eretikas ir atskalūnas.

Pasiryžimas. Rūbais ir apsirengimu užlaikysiu kuklumą ir taupumą.

33 DIENA

V. Jėzų prikala prie kryžiaus

(XI Stacija)

Budeliai apspito mylimiausią Išganytoją, norėdami Jį prikryžiuoti. V. Jėzus pats prisiartina prie kryžiaus ir ant jo gula. Budeliai, nutvėrę vieną ranką ir padėję ant kryžiaus toje vietoje, kur buvo išgręžta skylė, prikala ją per pat delno vidurį drūta buka vinimi. Kristaus Kūnas skausmingai virpa, o kiekvienas kūjo smūgis skaudžiu aidu atsiliepia Dievo Motinos Širdyje. Budeliai nutvėrė antrą V. Jėzaus ranką ir be pasigailėjimo traukia ją iki kryžiuje paženklintos skylės. Sąnariai išeina iš savo vietų, gyslos trūksta, kraujas čiurkšliais bėga... o Jėzus kenčia ir meldžiasi; budeliai kala antrą ranką, trykšta nauja Kristaus kraujo srovė.

Dideli skausmai traukia į krūvą visą žmogaus kūną, tad ir V. Jėzaus kojos, prikalant rankas, labai susitraukė, o be to, kojoms prikalti skylė panašiai, kaip ir rankoms, buvo per toli padaryta. Budeliai visa jėga traukia Švenč. V. Jėzaus kojas, bet negali jų pritraukti iki paskirtosios vietos, tad riša kojas drūta virve ir tempia jas, kaip stygas... Paskui ima ilgą, drūtą vinį ir per jautriausias kojų vietas kala jas prie kryžiaus... Mano siela, argi tavęs nejaudina Išganytojo kančios!

Taip, Viešpatie Jėzau, aš atjaučiu visą Tavo kančią ir mano širdį perveria skausmai, atsiminus, kad tai mano rankų ir kojų nuodėmės taip žiauriai Tave prikalė prie kryžiaus. Dabar budeliai, draug su kryžiumi, pakelia V. Jėzų aukštyn, o paskui staigiai įleidžia į iškaltąją uoloje duobę. Plyšta rankų ir kojų žaizdos, o Viešpats skęsta neišreiškiamo skausmo jūroje.

Pasiryžimas. V. Jėzus dėl manęs tapo klusnus lig mirties, o mirties ant kryžiaus, ir aš su noru vykdysiu visus teisėtus mano vyresniųjų įsakymus.

34 DIENA

Ką prikryžiuotas V. Jėzus kenčia

(XII Stacija)

Įsivaizduok sau V. Jėzų, prikryžiuotą tarp dviejų piktadarių. Po kryžiumi stovi Švenč. Motina, šv. Jonas Apaštalas, šv. Marija Magdelietė ir kitos pamaldžios moterys. Ten toliau kareiviai, vyriausieji kunigai ir didelė žmonių minia.

V. Jėzus kenčia tokius skausmus, kuriems aprašyti nėra žodžių žmonių žodyne. Baisus troškulys dėl pralietojo kraujo degina vidurius, o čia dar vidudienio saulė kepina visą kūną, kepina žaizdas, atima visas jėgas.

O V. Jėzus viso kūno sunkumu kabo ant rankų ir kojų žaizdų. Rankų žaizdos plyšta, didėja: paskutinis Švenč. Kraujas teka, Viešpats dar labiau kenčia. Jei nori

kojomis atsiremti ir tuo būdu sumažinti rankų skausmus, kojų žaizdos atsidaro dar labiau. Begalinį skausmą didina erškėčių vainikas, nes, į kurią nors pusę pakreipia savo galvą, dygliai įsminga dar giliau ir atnaujina galvos žaizdas, o kiekviena žaizda didina skausmus. O Karalių Karaliau, Tavo kentėjimai teišgydo mano nekantrybę.

Šiuose nežmoniškuose skausmuose V. Jėzus pasiliko ant kryžiaus ištisas tris valandas, nuo vidudienio iki trečios valandos. V. Jėzaus išsekęs organizmas, Jo kūno nepalyginamas švelnumas didina skausmus.

Tad nestebėtina, kad V. Jėzus šaukia į mus pranašo lūpomis: „O jūs, kurie einate keliu, veizėkite ir prisižiūrėkite, ar yra skausmas lygus Mano skausmui!?" (Tren. 1, 32). O Viešpats Jėzus šias visas kančias kenčia nedejuodamas, nenusiskųsdamas ir tuo duoda

mums pavyzdį, kaip mes turime elgtis, kada Viešpats mus kryžiumi aplanko; draug savo dievišku kantrumu V. Jėzus mums išprašo dangišką paguodą kentėjimuose. Jei dažniau mąstytumėm, kad V. Jėzus, būdamas nekaltas, taip už mano nuodėmes yra kentėjęs, iš Jo kančios semtumėm kantrybės ir drąsos kentėjimams, kitaip užsilaikytumėm ligose, kitaip pakeltumėm pasitaikančias operacijas ir kitus kūno skausmus.

Kristaus Kančia, pastiprink mane! O gerasis Jėzau, Tu išklausyk mane! Savo žaizdose paslėpk mane! kad su Tavo Šventaisiais Tave garbinčiau per amžius.

Pasiryžimas. Prašysiu kantrybės ligoje.

35 DIENA

Ką prikryžiuotas V. Jėzus kenčia savo sieloje

Stenkis įžvelgti į Švenč. Jėzaus Širdies gelmes, kad pamatytum, ką prikryžiuotas V. Jėzus kenčia savo sieloje. V. Jėzus kenčia nuo savo priešų pašaipas, pasityčiojimus, įžeidimus. Šv. Evangelija sako: „Einantieji pro šalį jam piktžodžiavo, kraipydami savo galvas ir sakydami: „Gelbėk pats save; jei tu Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus". Taip pat tyčiodamies ir vyriausieji kunigai draug su Rašto žinovais ir vyresniaisiais sakė: „Kitus išgelbėjo, pats savęs negali išgelbėti, jei jis Izraelio karalius, tegul dabar nužengia nuo kryžiaus ir mes jam tikėsime"... Tą pat jam prikaišiojo ir galvažudžiai, „kuriuodu draug su juo buvo prikalti ant kryžių" (Mato 27, 39-44).

Kokiu skausmu perėmė Švenčiausiąją Jėzaus Širdį ši mintis, kad tie, kuriuos atėjo išganyti, kuriems tiek gero yra padaręs, už meilę panieka atsimokėjo. Sakoma, kad vienas didžiausių sielos skausmų yra paniekintos meilės skausmas. Jei tu to patirsi, atsimink, kad V. Jėzus pirm to yra patyręs.

Taip pat tie, kurie privalėjo pasaldinti V. Jėzaus kentėjimus, pripildė Jo sielą kartybe: Judas, mokinys, Jį išdavė; Petras, Apaštalų Kunigaikštis, Jo išsigynė, kiti Apaštalai pabėgo.

Tačiau po kryžium stovi Švenč. Motina, šv. Jonas Apaštalas ir kelios Kristui ištikimos šventos moterys. Viešpats Jėzus matė jų skausmą, matė aštrų kardą, kurs pervėrė Švenč. Motinos Širdį ir negalėjo padėti, negalėjo sušvelninti to baisaus skausmo, nes Amžinojo Tėvo valia buvo, kad ir ji Viešpaties kančios taurę išgertų iki dug-

no. Dėliai to neapsakomai kentėjo Jo mylinčioji Širdis.

Dar vienas skausmas, kaip karti tulžis užliejo V. Jėzaus sielą. Kristus žinojo, kad Jo kančia, Jo pralietu už pasaulio išganymą krauju ne visi žmonės pasinaudos. Jis žinojo, kad bus daug tokių, kurie patys save pražudys, šaukdami drauge su žydais: „Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų!...“ O Jėzus taip labai troško visus išganyti. Prisimink, kaip skaudu Tau buvo, jei kuriam nors svarbiam reikalui daug aukų esi davęs, o paskui buvai užviltas... Dėlto savo sielos kartybėje sako Viešpats pranašo lūpomis: „Daug veršių apstojo mane, riebūs jaučiai apgulė mane. Jie išsižiojo prieš mane, kaip plėšiantis ir kriokiantis liūtas. Aš išsiliejau, kaip vanduo, ir visi mano kaulai išsinarstė. Mano širdis pasidarė, kaip vaškas ištirpintas mano viduriuose“ (Psal. 21).

Gal ir tau teks nekartą kentėti nuo tų asmenų, kuriems daug gero esi padaręs, kurie būtų privalėję tave mylėti, o atsimokėjo skausmais ir paniekа. Gal savo šeimyniniame ratelyje turi daug nemalonumų patirti. Tiesa, yra tai maži kryželiai, bet įvairūs, nuolatiniai ir dėl to skaudūs; galima apie juos pasakyti tą, ką šv. Pranciškus Salezietis yra pasakęs: „Būna, kad šiaudinis kryželis yra skaudesnis už geležinį".

Pasiryžimas. Kantriai nukęsiu namišk'ų daromus nemalonumus.

36 DIENA

Už ką ir su kokia meile V. Jėzus kenčia ant kryžiaus

Pamąstyk, už ką V. Jėzus taip baisiai kenčia ant kryžiaus? Ir turėsi sau atsakyti: „Kenčia už mane ir mano nuodėmes“, nes ką šv. Paulius apie save yra pasakęs: „Mylėjo mane ir pats save išdavė už mane“ (Gal. 2, 20), tą ir tu apie save esi priverstas pasakyti.

Stebėk V. Jėzaus žaizdas ir klausk Jį, o Jis tau atsakys: „V. Jėzau, už ką kentėjai Savo kojų žaizdas?“ — „Už tavo kojų nuodėmes, nes tu nenorėjai eiti Dievo įsakymų keliu, o ėjai nuodėmių šunkeliais“. — „Už tavo rankų nuodėmes, nes tu tingus buvai dirbti Dievo garbei, o greitas nusidėti“. — „Dar pasakyk man, Viešpatie Jėzau, dėl ko Tavo galva erškėčių vainiko subadyta,

dėl ko tiek Tavo Širdis kenčia?“— „Ar neprisimeni tavo išdidžių minčių, ar užmiršai, kad tavo širdis gimdė pražūtingus sumanymus, ugdė biauriausius jausmus? Tad už tavo galvos ir tavo širdies nuodėmes kenčia Mano galva ir Mano širdis“. O taip, mano Jėzau, prieš mano akis stoja mano viso gyvenimo nuodėmės, mano visi nusižengimai; aš nuoširdžiai jų gailiuosi, Viešpatie Jėzau, atleisk man! iš mano nusikaltimo bedugnės aš šaukiuosi į Tave, Mano Jėzau, pasigailėjimo!

Žiūrėk, su kokia meile kenčia už tave V. Jėzus tas visas kančias. Tai čia įvyko tas, ką mylimas mokinys šv. Jonas buvo pasakęs: „Mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galui“ (Jono 19, 1), tai reiškė, nors buvo Dievas, jau negalėjo didesnės meilės pareikšti. Pats Jėzus sako: „Niekas neturi didesnės meilės,

kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius“ (Jono 15, 13).

„Žiūrėk į V. Jėzų, prikaltą prie kryžiaus“, sako šv. Bernardas, „visa Jo išvaizda dvelkia begaline meile. Jo rankos ištiestos, tartum nori tave prie savo Švenč. Širdies priglausti; galva palenkta žemyn, tartum nori tavo kaktą pabučiuoti ramybės pabučiavimu; Širdis ieti mi perverta, tartum ta matoma žaizda nori tau parodyti nematomą meilės žaizdą“.

Mielas skaitytojau, ar gi yra galimas dalykas, kad tu nieko nenorėtum iškęsti dėl V. Jėzaus, Kurs tiek dėl tavęs yra iškentėjęs? kad tu visa širdimi nepamylėtum tos Širdies, kuri yra Tavo meilės sužeista.

Pasiryžimas. Dar geriau susipažinsiu su pamaldumu į Švenč. Jėzaus Širdį ir jį uoliau praktikuosiu.

---

37 DIENA

Septyni prikryžiuotojo V. Jėzaus žodžiai

(Pradžia)

V. Jėzus, kentėdamas ant kryžiaus, yra tik septynis trumpučius sakinius pasakęs, bet šitie žodžiai yra tartum septyni Jo testamento paragrafai, tartum septyni Dieviškosios išminties spinduliai, tartum septynios mus pamokančios ir guodžiančios knygos.

Žmonių piktumas padarė viską, ką tik galėjo, kad V. Jėzui atimtų garbę, sveikatą, išplėštų gyvybę. V. Jėzus visus savo priešus galėjo vienu vieninteliu žodžiu pražudyti... O Jis atleidžia, meldžiasi už juos: „Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką daro“ (Luko 23, 34). Tėve, aš Tavo viengimis Sūnus, prašau, atleisk jiems, atleisk Ma-

no budeliams jų baisią nuodėmę, jie dėlto ją padarė, kad nepažino Tavęs, Tėve, ir Manęs, Tavo Sūnaus, jie nežinojo ką darą... Koks pamokymas mums, kurie esame taip greiti įtarti, pasmerkti mūsų artimą; kurie taip labai norime atkeršyti mūsų priešams... O Kristus išmokė mus melstis: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“, tad nuoširdus atleidimas savo priešams yra Dievo skirta sąlyga mūsų kaltėms atleisti.

Iš Kristaus kairės ir dešinės buvo prikryžiuotu du piktadariu, kaip sako padavimas; Gesmas ir Dysmas. Gesmas burnojo Viešpačiui Jėzui, bet atsiliepdamas Dysmas draudė jį ir sakė: „Ir Dievo tu nebijai, nors esi taip pat pasmerktas! Mudu juk teisingai kenčiame, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti; šitas gi nepadarė nieko pikta“. Tuomet jis tarė Jėzui: „Viešpatie, atmink mane, kuomet įeisi

į savo karalystę". Jėzus jam atsakė: „Iš tikrųjų sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje" (Luko 23, 40-43). Kaip gailestingas yra V. Jėzus nuoširdžiai atsivertusiam ir atgailojančiam nusidėjėliui!

Be to, koks Dieviškas orumas reiškiasi Kristaus žodžiais: „Šiandien tu būsi su manimi rojuje".

Šv. Evangelija sako, kad: „Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina" (Jono 19, 25). Mylimiausio Sūnaus Jėzaus kentėjimai tokių skausmų pripildė Marijos, Kankinių Karalienės, širdį, kad Bažnyčios Tėvų manymu kiekvienas žmogus, patyręs vien mažą Švenč. Motinos kančios dalelę, mirtų iš skausmo. Šioje kančioje Švenč. Mergelė Marija tapo mūsų visų motina, nes: „Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį mokytinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: „Moteriške, štai tavo sūnus". Paskui tarė mokytiniui: „Štai tavo motina" (Jono 19, 26-27). Šv. Jonas, stovėdamae po kryžiumi, vaizdavo

visą žmonių giminę, ir jo asmenyje visus mus V. Jėzus padarė Marijos — Dievo Motinos vaikais, o Mariją, savo Motiną, Kristus padarė mūsų Motina. Šiuo savo testamentu V. Jėzus atidavęs mums pats Save, dabar atiduoda Savo didžiausį ir paskutinį turtą — Savo mylimiausią, Švenčiausią Motiną. Ji daugiau mus myli, negu visos draug paimtos motinos gali mylėti savo kūdikius, nes Jos meilė gimė Dievo-Žmogaus kenčiančioje Širdyje.

Pasiryžimas. Prašysiu V. Jėzų, kad mano širdį pripildytų nuoširdaus Sopulingos Dievo Motinos pamaldumo.

38 DIENA

Septyni prikryžiuotojo V. Jėzaus žodžiai

(Pabaiga)

V. Jėzus, skęsdamas skausmo jūroje, sušuko didžiu balsu: „Mano Dieve, mano Dieve! kam mane apleidai!" (Morkaus 15, 34). Tai buvo pats didžiausias V. Jėzaus skausmas, taip didelis, kad jei Kristus nebūtų jį šiuo griaudžiu kreipimosi į Dievą išreiškęs, mes net nebūtumėm jo supratę. Daugelis šventųjų, būdami nizinių skausmų suspausti, turėjo iš vidaus paguodos, o štai Dievo Sūnus kenčia be jokio suraminimo, be jokio palengvinimo, ne tik žmonių, bet ir Savo dangiško Tėvo apleistas, nes dabar Jėzus yra viso pasaulio nuodėmių nešėjas ir dėl to Dievo teisingumas slėgia Jį visu griežtumu.

„Trokštu!“ Tenai stovėjo indas, pilnas uksaus. Taigi jie užmovė ant ysopo kempinę, pilną uksaus ir pakėlė prie Jo burnos“ (Jono 19, 28-29). Tačiau Jėzus tik paragavo to gėrimo, bet negėrė, nes žodis: „Trokštu!“ nereiškė baisaus fizinio troškimo, kur neabejotinai degino Jo vidurius, bet daug karštesnį Jo sielos troškimą. Jis iš mūsų meilės troško dar daugiau kentėti, kad mes daugiau Jį mylėtumėm. „Šio troškimo šaltinis“, sako šv. Leonas, „yra Jėzaus meilė“. — Ak! kiek kartų pažiūriu į Tavo kryžių, o mano Jėzau, ir matau į mane ištiestas Tavo rankas, man atrodo, kad girdžiu Tavo balsą, man sakantį: „Trokštu, kad mane daugiau mylėtum!“ O kodėl, mano meilė taip šalta? Kodėl o, Jėzau, aš negaliu karščiau Tave mylėti?!

V. Jėzus perėjo mintimi visas Mesianiškas pranašystes ir matė, kad jos visos įvyko, tada tarė:

„Atlikta“ (Jono 19, 30). Taip, įvyko visos pranašystės, įvyko didžiausias žmonių piktumo darbas, įvyko didžiausias Išganytojo meilės darbas, įvyko mūsų atpirkimas. Mano siela, ar galėsi dar ilgiau pasilikti abejinga tokiai savo Išganytojo meilei?

„Tuomet Jėzus sušuko dideliu balsu, sakydamas: Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią, ir su tais žodžiais mirė“ (Luko 23,46).

Šv. Atanazas, mąstydamas tuos žodžius, tvirtina, kad šiais žodžiais V. Jėzus pavedė Amžinajam Tėvui visų išrinktųjų sielas ir jiems laimingos mirties prašė.

Evangelija rašo: „Ir štai bažnyčios uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačiai, ir žemė sudrebėjo, ir uolos skilo, ir kapai atsidarė, ir daug kūnų šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi iš numirusių“ (Mato 27, 51-52). „Saulė aptemo ir visoje šalyje pasidarė tamsu iki devintai valandai“ (Luko 23, 44-45).

Visa gamta sudrebėjo ir prisidengė gedulos šydu, matydama Dievo Sūnaus mirtį. O tu, mano siela, argi tik tu viena liksi abejinga? Ne, tai negalimas dalykas.

Ir tau, mano siela, pasibaigs kentėjimų laikas, pasibaigs ligos, pasibaigs neturtas, pasibaigs persekiojimai, nes šioje ašarų pakalnėje viskas praeina. Čia turi dasidaryti panašus į kenčiantį Jėzų, nes kiek dabar būsi panaši į Prikryžiuotąjį Jėzų, tiek amžinybėje būsi panaši į Garbingąjį.

Pasiryžimas. Žiūrėdamas į kryžių, dažnai atsidusėsiu: „O mano Jėzau, suteik man laimingą mirtį“.

39 DIENA

V. Jėzų nuima nuo kryžiaus ir atiduoda Jo Motinai

(XIII Stacija)

„Kadangi tai buvo Prisirengimo diena, kad kūnai nepasiliktų ant kryžiaus subatoje (nes subatos diena buvo didžioji), žydai meldė Pilotą, kad būtų sulaužyta jiems blauzdos ir kad jie būtų nuimti. Todėl kareiviai atėjo ir sulaužė blauzdas vienam ir kitam, kurie buvo prikalti ant kryžių draug su juo. Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad jis jau miręs, jie nelaužė jo blauzdų, tik vienas kareivis atvėrė jam ietimi šoną, ir tuojau išėjo kraujo ir vandens“ (Jo. 19, 31-34).

V. Jėzus norėjo, kad, Jam mirus, būtų atidaryta Jo Švenč. Širdis, nes troško paskutinį kraujo lašą mums atiduoti, o draug per

šią šono žaizdą parodyti begalinę Savo Švenč. Širdies meilę. Nuo šio laiko Jėzaus Širdis tapo mums visų malonių šaltiniu, priebėga nelaimėse, paguoda kentėjimuose ir Ją mylintiems dangaus vartai mirties valandoje.

Tad eikime, į šią Švenč. Širdį, mylėkime Ją, Joje sudėkime savo pasitikėjimą, visą viltį, visus troškimus, o Ji bus mūsų gynėja ir užtarėja mirties valandoje, Ji bus mūsų didelis atlyginimas danguje.

„Kai jau buvo vakaras, atėjo vienas turtingas žmogus iš Arimatejos, vardu Juozapas, kurs irgi buvo Jėzaus mokinys. Jis atėjo pas Pilotą ir meldė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas leido atiduoti kūną" (Mato 27, 57-58).

Įsivaizduokime sau Juozapą ir Nikodemą, kurs taip pat atėjo atiduoti paskutinį Viešpačiui patarnavimą, kaip jie, šventojo Jono ir dievotų moterų padedami, pristato prie kryžiaus kopėčias ir su gi-

liausia šventa pagarba nuima mirusį V. Jėzaus kūną ir atiduoda jį Sopulingajai Dievo Motinai.

Ko nesujaudins ši Motina, laikanti ant savo rankų nuo kryžiaus nuimtą vienatinį Sūnų ir karčiomis ašaromis vilganti Jo uždžiūvusias, krauju aptekusias žaizdas?

Prieš kelias dienas šis Jėzus buvo gražiausias žmonių sūnų, šiandien Jis yra „skausmo vyras", už mūsų nuodėmes sutrintas, kaip kirminas.

Ką jautė ši geriausios Motinos jautriausioji Širdis, kada iš rankų ir kojų traukė vinis, kada nuo Jo galvos ėmė erškėčių vainiką, kada mazgojo šį Švenčiausiąjį kūną ir balsamu tepė Jėzaus žaizdas.

Krikščioniškasis menas vaizduoja mums Sopulingąją Dievo Motiną su septyniais kalavijais perverta Širdžia.

Šitie septyni kalavijai mums primena septynius Jos gyvenimo skausmus ir stato mums klausimą:

Kodėl V. Dievas Savo mylimiausiam Sūnui ir Jo Motinai, kuri iš žmonių tarpo buvo brangiausioji Dievui, leido žemėje tiek kentėti? Šventasis Raštas taip mums atsako, kad Dievas kiekvieną mylimą žmogų kryžiais aplanko. Tad jei ir tave Dievas tiria kentėjimais, nenusimink, bet sau primink Arkangelo Rafaėlio žodžius, pasakytus Tobijui: „Kadangi tu buvai malonus Dievui, reikėjo, kad tave pagunda ištirtų“ (Tob. 12, 13).

O Sopulingoji Motina, išprašyk man kantrybės ir patvarumo kentėjimams.

Pasiryžimas. Apeisiu kryžiaus kelius. O jei galėsiu, pasirūpinsiu pastatyti prie kelio kryžių ar nors seną atnaujinsiu.

---

40 DIENA

V. Jėzaus laidotuvės

(XIV Stacija)

Švenč. Motina, laikydama ant savo kelių mirusį Jėzaus kūną, žinojo, kad ir su šia brangiausia relikvija turės atsiskirti: „Atėjo taip pat ir Nikodemas ir atnešė apie šimtą svarų myros ir alvės mišinio“ (Jono 19, 39), kad išbalzamuotų Jėzaus kūną. „Juodu paėmė Jėzaus kūną ir aprišo jį marškomis ir kvepalais, kaip buvo žydų paprotys laidoti. Toje vietoje, kame jis buvo prikaltas prie kryžiaus, buvo daržas (Juozapo iš Arimatejos), darže gi naujas kapas, kuriame niekas dar nebuvo paguldytas. Tenai juodu paguldė Jėzų“ (Jono 19, 40-42). „Jie pririto didelį akmenį prie kapo angos ir nuėjo“ (Mato 27, 60).

Įsivaizduok sau, kaip šitie šventieji Jėzaus mokiniai, draug su šventomis moterimis, ateina prie Sopulingosios Motinos, kad paimtų savo Mokytojo kūną; kaip Švenč Motina paskutinį kartą bučiuoja mirusį ir šaltą Savo brangiausio Sūnaus kūną; kaip šį kūną ruošia laidotuvėms. Štai kukli, bet be galo skaudi laidotuvių eisena eina kapo link. Sopulingoji Motina eina čia pat prie mylimo Sūnaus kūno. Niekuomet tiek mylinti ir tiek kenčianti Motina nėra lydėjusi tokio viengimio Sūnaus. Klausyk to gūdaus trenksmo, kurs veržiasi iš kapo, kuriame dedama V. Jėzaus kūnas, o kaip skaudus trenksmas akmens, kuriuo uždarytas kapas. Skaudūs dejavimai išsiveržia iš Švenč. Dievo Motinos Širdies; verksmas ir sulaikomas kukčiojimas iš mokinių ir dievotų moterų krūtinių. Sujunk, jei gali, savo ašaras su Sopulingos Motinos ašaromis,

tos Motinos, kurios Širdį varsto skausmo kalavijai.

Iki šio laiko Ji turėjo bent mirusį Jėzaus kūną, dabar ir šį turtą prarado. Jėzaus mylimas skaistusis mokinys, kurio globai Jėzus paliko Savo skaisčiausiąją Motiną, matydamas, kad Mariją jėgos pradeda apleisti ir Ji alpsta, ima po ranka Švenčiausiąją Motiną ir veda Ją nuo Golgotos kalno.

„O Sopulingoji Motina, koks Tau pakeitimas! — šaukia šv. Bernardas, turi Joną, vietoje Jėzaus, tarną, vietoje Valdovo, mokinį, vietoje Mokytojo, Zabedėjaus sūnų, vietoje Dievo Sūnaus, žmogų, vietoje tikrojo Dievo. Argi gali nesijausti skaudžiai tos minties sužeista Tavo jautriausioji Širdis, jei net mūsų akmeninės širdys plyšta, tą prisiminusios?“ Švenčiausioji Motina nenusiskundžia, neaimanuoja, bet visiškai sutinka su Dievo valia ir tuo duoda mums pavyzdį, kaip per kryžių eiti į dangų.

Pasiryžimas. **Mylėdamas Viešpatį Jėzų ir Sopulingiausiąją Motiną, platinsiu šią knygutę, o tuo pačiu ir pamaldumą į karčią Viešpaties kančią.**

ŠVENTOJI VALANDA

1. Jos kilmė ir tikslas

Šv. Valanda paskutiniu laiku ima kaskart vis daugiau prigyti. Tai nėra kokio nors žmogaus, kad ir šventojo, sugalvota religinė praktika. Ne, ji išėjo iš paties Išganytojo. Tarp kitų dalykų, kuriuos šv. Margarita Marija, dvasios tėvo liepiama, iš savo gyvenimo užrašė, randame.

Vieną dieną (tai buvo 1672 m.), kai aš jaučiausi savyje labai susikaupusi, kai mano jutimai ir galios nepaprastu būdu buvo sutelktos viduje, Jėzus Kristus, malonusis mano Mokytojas, pasirodė man, visas spindėdamas garbe, su savo penkiomis žaizdomis, kurios švietė, kaip penkios saulės, iš Jo šventojo Kūno sklido į visas puses liepsnos, ypač gi iš Jo garbingos krūtinės,

kuri panešėjo į degantį ugniakurą; atviroje krūtinėje Jis parodė man visą savo mylinčią ir meilią Širdį, iš kurios, lyg iš gyvojo šaltinio, ėjo anos liepsnos. Jis atskleidė prieš mano akis neapsakomus savo tyros meilės turtus, parodė iki kol yra nuėjusi begalinė Jo meilė mylėdama žmones, iš kurių nieko daugiau nesulaukianti, kaip užmiršimą ir nedėkingumą. „Šis dalykas, kalbėjo Jis man, daug daugiau sugelia mane, negu iškentėtieji skausmai mano kančios metu... Bent tu kiek galėdama, pasirūpink, kad šią nedėkingų sielų klaidą išlygintum... Pirmiausia, kiek tau klusnumas leis, priimsi mane šv. Sakramente ir, kiek tau teks nusigalėti ir būti pažemintai, turi priimti tai kaipo mano meilės įrodymą Be to, priimsi šv. Eucharistiją kiekvieną pirmąjį mėnesio penktadienį; *kiekvieną gi naktį iš ketvirtadienio į penktadienį aš leisiu tau dalyvauti tame merdėjime ir nuliūdime, kurį*

patyriau Alyvų daržė... Kad būtum mano palydovė anoje nuolankioje maldoje, kurią tada siunčiu pas Tėvą dėl visų savo sielvartų, *kelkis vienuoliktą va'andą, kad kartu su manim parpultum ant žemės; tai būsi parpuolusi ištisą valandą tam, kad sumažintum Dievo rūstybę, kad išmelstum nusidėjėliams pasigailėjimo, lygiai, kad bent kiek sušvelnintum tą kartumą, kurį patyriau tuokart, kai apleido mane apaštalai, dėl kurio turėjau jiems rūgoti, kad jie negalėjo nė viencs valandos budėti su manimi. Per tą valandą darysi tai, ko tave pamokysiu".*

Kaip matome, šią Šventosios Valandos praktiką yra nurodęs patsai Išganytojas; iš čia ji ir pradėjo plisti šv. Margaritos Marijos pastangomis pradžioje Prancūzijoje, vėliau ir kituose kraštuose. Dabar ji žinoma jau visame pasaulyje, kaip žinomas Maldos Apaštalavimas, nes Šventoji Valanda, kaip

Maldos Ap. įstatų 5 skyr. numato, yra atskira narių praktika šalia šv. Komunijos pirmąjį mėnesio penktadienį. Yra net atskira Šv. Valandos brolija, įsteigta Tėvo Debrosse S. J. 1829 metais.

Šv. Valandos tikslas, kaip iš aukščiau minėtų Išganytojo žodžių matyti, yra: 1) atlyginti Dievui už žmonių nedėkingumą, 2) dalyvauti Išganytojo kančiose, 3) sumažinti Dievo rūstybę, 4) prašyti nusidėjėliams pasigailėjimo.

2. Kaip ši Valanda atliekama?

Čia reikia skirti du dalyku: Šv. Valanda gali būti atliekama pavieniui arba bendrai.

a) *Sąlygos atliekant atskirai,* pagal Apaštalų Sosto nurodymus yra šios:

1. *Vieta:* galima laimėti visuotinius atlaidus, atliekant ją bažnyčioje, koplyčioje ar kitoje deramoje vietoje, pav., salėje, kambarėly, sode, lauke, traukiny.

2. *Laikas*: nuo ketvirtadienio 14 val. (2 val. po piet.) iki penktadienio ryto saulės tekėjimo.

3. *Apeigos*: nereikalaujama daugiau nieko, kaip tik kad tikintieji, bent, per vieną valandą stengtųsi, sekdami Kristaus maldą Alyvų Daržely, permaldauti dieviškąją teisybę. Reiškia, privalu ištisą valandą praleisti, prisimenant Išganytojo kančią ir liūdniausią Jo Švč. Širdies merdėjimą. Atlaidus, suprantama, tegauna tie, kurie yra pašventčiamos malonės stovyje ir priima šv. Komuniją; Komuniją galima priimti ketvirtadienį arba penktadienį.

b) *Sąlygos atliekant bendrai*

1) *Vieta:* bažnyčioje arba koplyčioje.

2) *Laikas:* Maldos Apaštalavimas, Vyrų Ap. nariai gali atlikti Šv. Valandą bet kokią savaitės dieną ir valandą, jei jie paskirtu skyriaus direktoriaus laiku sueina kartu bažnyčion ar koplyčion ir aukščiau nustatytu būdu praleidžia skirtą

valandą; atlaidus už Šv. Valandą tegali laimėti vieną kartą per savaitę.

3) *Apeigos:* nors bendrai atliekamoji Šv. Valanda yra tos pat rūšies, kaip ir atskirai atl., tačiau mūsų laikais ji įvairiuose kraštuose atliekama įvairiai. Griežtai kalbant, jos metu reikėtų mąstyti apie Išganytojo merdėjimą ir apleidimą Alyvų Daržely, bet augant mūsų dienomis tikinčiųjų pamaldumui į Švenč. Sakramentą, lyg savaime meilės ir atsiteisimo jausmai nukrypo stačiai į Švenč. Jėzaus Širdį Eucharistijoje; dėl to šios valandos metu tikinčiųjų širdyse pradėjo pasireikšti ne tik kančios atjautimas ir atsiteisimo, bet ir adoracijos jausmai. Tai jau suminėjo Šv. Tėvas Leonas XIII savo rašte 1886 m. kovo 13 d. Iš čia aiškėja, kad ne vienas tėra būdas atlikti Šv. Valandą bendrai atliekant. Nors pagirtina šią valandą paaukoti Kristaus merdėjimui apmąstyti, bet ne-

peiktina, jei ji paskiriama Eucharistijos adoracijai, pridedant kančios atjautimo ir atsiteisimo nuotaikos.

Kun. R. Blažys S. J.
Tautinio Lietuvos Maldos Ap. ir
Vyrų Ap. Sekretorius

ŠVENTOSIOS VALANDOS APEIGOS

Įžanga

Pamaldi siela, persikelk mintimi į Jeruzalę, tavo mieliausiojo Išganytojo akivaizdoje ir mąstyk tą naktį, kada Jėzus, įsteigęs Meilės Sakramentą, Šv. Komuniją, tavo sielos maistui, palieka su savo apaštalais paskutinės vakarienės salę ir eina į Alyvų Daržą, kad ten pradėtų karčiausiąją kančią pasaulio išganymui. Jo veidas ir balso skambėjimas rodo didelį nuliūdimą, tas veidas, kuris pirma dangišku grožiu spindėjo, dabar mirtinai išblyškęs. Tokioje sielos būsenoje, Išganytojas nukreipia savo akis į tave ir sako: „Brangi siela, tokia kančia atpirkta pasilik nors vieną valandą su manimi ir išvysk, ar yra kieno skausmas lygus su mano

skausmu. Savo mirties baimėje veltui dairausi suraminimo. Aš laukiau, kad kas suramintų, ir niekas neatsirado“ (Ps. 68, 21).

Garbės verčiausias Jėzau, ar gali rastis toks nedėkingas padaras, kuris atsisakytų pabūti vieną valandą su Tavim apmąstyti didžiausio skausmo ir didžiausios meilės paslaptis, kurios įvyko tamsią naktį Getsemanijoj.

Gerasis Jėzau, aš čia, prie Tavo kojų! Atidenk mano akims begalybę Tavo skausmo ir meilės, kuri padarė Tave permaldavimo auka už mano ir visos žmonijos nuodė-

[redacted]

PIRMAS VALANDOS KETVIRTIS

Jėzaus liūdesys

Tamsi, gūdi naktis. V. Jėzus su Apaštalais prieina Alyvų kalną, kuriame paprastai melsdavosi, kur visuomet taip ramus būdavo, dabar atrodo išsigandęs: „Mano siela nu-

liūdusi iki mirčiai" (Mato 26, 38). Ir ką sakysiu, Tėve, išgelbėk mane nuo tos valandos? Bet aš šiai valandai atėjau į pasaulį, — priduria.

Apaštalai nujaučia kažin kokią didelę ir artimą nelaimę. Iki sielos gelmių paveikė juos tik ką valgyta vakarienė... pirmą kartą priimta šv. Komunija; V. Jėzaus žodžiai pranašauja, kad iš jų vienas išduos Mokytoją... baisus, nors neaiškus nujautimas juos slėgia ir atima drąsą.

Kristus palieka aštuonis Apaštalus Getsemani vienkiemio sode, o su savimi į Alyvų kalną ima Petrą ir du Zabedėjo sūnu: Joną ir Jokūbą, tuo būdu daro juos savo kovos ir savo kentėjimo liudininkais, nes artinasi sunkiausioji Jo baisios kančios valanda — Jo Širdies merdėjimo valanda: „Jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti. Tuomet Jis jiems tarė: Pasilikite čionai ir budėkite draug su Manimi. Mano siela nuliūdusi iki mirčiai" (Mato 26, 37-38).

Kas tą sako? Jėzus, kurs yra angelų džiaugsmas, Švenčiausios Trejybės veido šviesybė ir Jis nusiskundžia, kad Jo siela yra mirštamai liūdna... Jėzus, kurs nesenai sakė Apaštalams: „Geiste geidžiau valgyti draug su jumis šitą Avinėlį pirma, nekaip kentėsiu" (Luko 22, 15). Šią kančios valandą vadino savo valanda (Jono 13, 1), kurios dėliai yra atėjęs į šį pasaulį (Jono 12. 27). Kristus, eidamas į Jeruzalę, kur viskas turėjo įvykti, kas pranašų buvo paskelbta (Morkaus 10, 33), ėjo taip greit, kad nustebę apaštalai negalėjo suspėti ir atsiliko nuo Jo. Taip Kristui buvo skubu būti pakrikštytam kančios krikštu ir nerimo iki tai bus atlikta, (Luko 12, 50), o dabar tas pats Jėzus liūdi ir sielvartauja. Kuri yra šios atmainos priežastis? Dievo Sūnus norėdamas už mus kentėti, o kentėti kuo daugiausia, šioms paskutinėms gyvenimo valandoms sustabdė savo asmenyje Dievybės

šviesą, kad galima būtų pasakyti: „Dievybė jame užtemo“. Padarė tą, nes norėjo mūsų paguodai būti visame kame į mus panašus, išskyrus nuodėmę. Norėjo atjausti mūsų visus skausmus ir palikti pavyzdį, kaip mes privalome kentėti, galop norėjo kuo daugiausia kentėti, kad mums parodytų, kaip didžią kainą turėjo sumokėti, atpirkdamas mus iš nuodėmės vergijos. Dėliai to, Išganytojas norėjo iškentėti šį liūdesį, baimę. O buvo mirštamai liūdnas, tai reiškia, šis liūdesys buvo taip didelis, kad be kančios, be prikryžiavimo, galėjo būti Jo kančios priežastimi, jei mus mylėdamas, Kristus nebūtų stebuklingu būdu sustiprinęs savo prigimtas jėgas, kad galėtų kančios taurę iki dugno išgerti.

„Po to atsitraukęs nuo jų, kaip akmenimi mesti ir atsiklaupęs jis meldėsi“ (Luko 22, 41). Yra liūdnas, tad meldžiasi, kada liūdesys aplanko, tik maldoje galime rasti

paguodos. Melsdamasis nuolankiai puola ant savo Švenč. Veido. Tikrai Jis priėmė nusidėjėlio pavidalą. Šventųjų Švenčiausias taip pasižemina, o mes nusikaltėliai nenorime kaltais prisipažinti, mums taip sunku su gailesčiu ir nuolankiai melstis.

Jėzaus malda Alyvų darže skaudžiausias visos Jo kančios momentas: plakimas, prikryžiavimas kankino Jo Kūną, o čia Jo Siela, Širdis ir visos Jo dvasios pajėgos liko nuožmių kentėjimų prikryžiuotos, o kiek siela yra kilnesnė už kūną, tiek šitie mūsų Viešpaties skausmai buvo didesni už visas kitas kančias.

Šią valandą Jėzus Dievo Sūnus, įkūnytas šventumas, prisiima viso pasaulio nuodėmes, kurios kada nors buvo ar bus prieš pasaulio pabaigą padarytos. Sutinka už jas atlyginti ir dėliai to stovi savo mylimiausio dangiško Tėvo akivaizdoje, jau ne kaip Jo Sūnus, kuria-

me Jis gyvena, bet kaip didžiausias nusikaltėlis, piktadaris.

Išganytojas, prisimindamas šią pasibaisėtinai biaurią nuodėmių naštą, turi matyti kuo save apsunkina, už ką kentės. Tad Jėzus sutinka, kad vienu baisiu regėjimu Jam pasirodytų pasibaisėtinos šiurpulingos visų žmonių nuodėmės Jo Dieviškasis žvilgsnis siekia iki laiko ribų. Mato nuodėmę įsivieš-patavusią pasaulyje, dorybę sumindžiotą, persekiojamą, ištremtą. Mato tautas ir ištisas kartas paskendusias pagonybės ir barbariškumo tamsybėse. Mato kitas paniekinusias tikėjimo ir Dievo malonės šviesą ir paskendusias storžieviško materializmo, netikėjimo ir baisiausio ištvirkimo bedugnėje. Mato šį sunaikinimą šventoje, išrinktoje tautoje; mato šią šlykštybę Dievo namuose. Mato broliškas tautas vieną prieš kitą kerštu, neapykanta degančias. Mato šventvagystes, piktžodžiavimus, atskalas, pašėlu-

sią paleistuvystę; mato tuos žudymus nekaltų, dar nekrikštytų kūdikių. Mato savižudybes, klastas, išdavimus; mato, kaip judošiškas pabučiavimas bus daugybės, nevertai priimančių šv. Komuniją sielų pakartotas. Su neapsakomu skausmu Jėzus mato šią žmoniją, kuri galėtų būti laiminga, jei norėtų vykdyti Dievo įsakymus ir gyventi taikoje ir meilėje, o dabar lengvabūdiškai krinta į netikėjimo, savymeilės ir jutulingumo bedugnę, ir tuo būdu laisvu noru nuodija sau gyvenimo taurę: „Kad gi šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės“ (Luko 19, 42), verkdamas sako Viešpats, matydamas neištikimą Jeruzalę... „Kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip kad višta surenka savo viščiukus po sparnais, ir tu nenorėjai!“ (Mato 23, 37).

Ir Jėzus karčiai verkė, matydamas tą didžią, visą pasaulį apimančią Jeruzalę, tada, kai atėjo laikas

už ją kentėti. Matė žmogų, šį kilnų Tėvo paveikslą ir panašumą, subiaurintą nuodėmės raupsais .. matė visus nuodėmės padarinius... tas ligas, raišumus, tą kūno ir sielos išsigimimą, tą neturtą, skurdą ir visus baisius kentėjimus... Matė tuos milijonus žmonių krintančius it snaiges į pragaro gelmes... O Jėzus žinojo, kas yra pragaras, žinojo, kas yra neužgesinamoji ugnis!

Jėzus, kuris be susijaudinimo negalėjo matyti verkiančią savo mirusio sūnaus motiną, buvo priverstas žiūrėti į visą skausmais surakintą žmoniją, kuri verkia, dejuoja ir kenčia dėl savo nuodėmių. Tad ką darys mylimiausias Išganytojas? Jis prisiėmė visas žmonijos nuodėmes, o taip pat ir mano nuodėmes... Tačiau Jėzaus žmogiškos jėgos neatlaikė, ir nekalčiausias Avinėlis krito kniūpščias baisios, šlykščios nuodėmių naštos prislėgtas.

Paaukojimas

Amžinasis Dieve, Tu taip pamylėjai pasaulį, kad Save atidavei už jį. Visų atpirktųjų vardu dėkoju Tau už tą begalinės meilės pareiškimą ir aukoju Tau tobuliausią šventumą ir visus nuopelnus Tavo mylimiausios, nekalčiausios Motinos Marijos ir visų Šventųjų.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Dangiškasis Tėve, Tu uždėjai mūsų piktadarybių naštą savo viengimiui Sūnui, kad išgelbėtum mus nuo amžinosios pražūties. Aukoju Tau Jėzaus merdėjimą Getsemanyje. Duok man, maldauju Tave, amžinai gėrėtis tos kančios vaisiais.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Amžinasis Tėve, norėdamas sutaikinti nuodėmingą žmogų su Tavo Dievišku Majestotu, atidavei savo nekalčiausį Sūnų Tavo neper-

maldaujamam teisingumui. Jis turėjo pakelti tą bausmę, kurią mes savo nuodėmėmis nupelnėm. Aukoju Tau Jėzaus nusižeminimą ir meilingą pasidavimą Getsemanyje ir maldauju Tave, suteik visiems nusidėjėliams atsivertimo malonę.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

ANTRAS VALANDOS KETVIRTIS

Jėzus mato savo kančią ir žmonių nedėkingumą

Dievo Sūnus savo dieviška visagalybe stiprina silpstančią savo žmogišką prigimtį ir panaujina savo kilnią auką: ima ant savo pečių visas pasaulio piktadarybes, nuodėmes, stoja tarp užrūstinto dieviškojo Majestoto ir nuodėmingos žmonijos, kaip Tarpininkas, Permaldautojas ir prašo: „Mane, Tėve, nubausk, ir atleisk jiems! — „Štai einu"

Dangiškasis Tėvas priima Jėzaus auką, ir štai naujas baisus vaizdas pasirodo nekalčiausio Avinėlio akims: — kančios vaizdas, tos pačios kančios, kurią, vykdydamas Tėvo valią, Jėzus po valandos turės pradėti.

Dievo Sūnus matė tos kančios visas mažiausias, o taip nuožmias smulkmenas, o Jo žmogiškoji prigimtis dreba, bijo. Mato būsiančių kruvinų kančių ir sopulingos mirties scenas: išdavimą, piktžodžiavimus, tyčiojimus, neteisingąjį savo tautiečių teismą... Paskui baisų plakimą, kurs gabalais draskys Jo Švenčiausią Kūną, kad net kaulai bus matomi. Švenčiausioji galva sužeista daugybės gyliai įsmigusių erškėčių dyglių. Mato tą kryžių, vinis; mato tą girtą įsiutusią priešų gaują; mato draugų apleidimą; mato savo mylimiausios Motinos skausmą!

O Dieve! ir Jis tą viską turi iškęsti ir tai taip greit prasidės ši

kruvina kankynė. Ar gi būtinai reikia kentėti ir, be to, dar taip daug? Jo žmogiškoji prigimtis purtosi... dreba, dejuoja... Brangusis Jėzus meiliai prašo Tėvą: „Abba, Tėve, visa tau galima, atimk nuo manęs šitą taurę: tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu!“ (Morkaus 14,36). O kokia neišmatuojama gerumo ir meilės bedugnė, paslėpta šiuose žodžiuose! Koks beribis atsidavimas Dievo valiai. Matome čia Jėzų tikrąjį žmogų, kurs savo skausmingu dejavimu ir nuoširdžia malda guodžia visus tuos, kuriems kada nors kentės. Iki šiol Jėzus žadino mūsų pasigerėjimą, mes Juo stebėjomės, gerėjomės, dabar kai matome Jį kenčiantį, gal Jo pasigailėsime. Jį pamilsime, gal skubėsime Jį paguosti, suraminti, gal draug su Juo apsiverksime, juk kenčiančio, skausmų suspausto Jėzaus nesibijome.

Kiekvienas žmogus, nors jis kentėtų baisiausias, nuožmiausias kančias sielos ar kūno, nekenčia tokių skausmų, kaip Jėzus kentėjo, nes žmogus supranta tik to laiko kančias, Jėzų kaip visažinantį kančios bangos išsyk užliejo ir parbloškė, Tą, kurs savo galybe laiko Dangų ir žemę ir milijonams žvaigždynų teikia judesį, begalinė kančių našta iki žemės prislėgė. Bet Jėzus myli žmones, tad iškentės tas visas kančias ir norėtų dar daugiau kentėti, kad tik žmonės būtų išganyti, nenusidėtų ir Jam meile už meilę atsilygintų. Bet štai naujas skausmas!.. Jėzus mato, kad daugybė žmonių atmes Jo mokslą, neįtikės į Jo dievybę, o Jo kančios ir mirties auka tik padidins jų kaltę.

Jėzus matė, kad Jo Bažnyčia, kurią Jis karščiausia meile yra pamylėjęs, kurią ant nepajudinamos uolos yra pastatęs ir pažadėjęs su ja būti iki pasaulio pabaigos, kaip šv. Bažnyčia, per tris šimtmečius

kentėjusi kruvinus persekiojimus, paskui bus įvairių erezijų plėšoma, skaldoma... Bažnyčia nežus, bet vargas tiems, kurie sės papiktinimus ir klaidas.

Jėzus, kurs palaužtos nendrės nėra nulaužęs, o kūdikių amžių ypatingu būdu yra pamilęs, mato kūdikius, praradusius nekaltybę, jaunimą, einantį pražūties keliu; mato puikybę, įsigalėjusią savo tarnų tarpe, mato Evangelijos dvasią, gęstančią jų sielos , Jis nuolankus ir kenčiantis mato savo tariamus mokinius, ieškančius garbės, prabangos, besivaržančius dėliai aukštų ir pelningų vietų, o savo Mokytoją parduodančius už menką pinigą...

Ir ką gi padarys šis skausmo vyras? Ką dar gali padaryti daugiau, kaip tą, ką jau yra pasiryžęs padaryti vargšams nusidėjėliams! „Mano tauta, mano tauta, ką aš tau padariau? ar kuo aš tave nu liūdinau? atsakyk man. Ką daugiau

tau turėjau padaryti ir nepadariau?“ Jėzus, matydamas, kad Jo kruvinoji meilės auka daugybei sielų liks be jokios naudos, patiria baisiausio mirties skausmo ir prasideda Jo Švenčiausios Širdies merdėjimas. Jo sunkiausioji kančios valanda.

O kas yra Tas, kurs tą viską mato? Jėzus, Dievas ir Žmogus, tad išmintingiausias, kiekvieną dalyką žinąs tobulai, tiksliai, vispusiškai ir nuodugniai. Jėzus, Dievo Sūnus, įkūnytas aukščiausias šventumas, tad be galo neapkenčiąs nuodėmės.

Jėzus — be galo mylintis savo Tėvą, tobulai Jį pažįstąs ir suprantąs, kaip baisus dalykas Dievą įžeisti.

Jėzus Išganytojas, be galo mylintis žmones, tuos žmones, kurie įžūliai bando Dievo kantrybę, sukelia Jo teisingą rūstybę ir sau baisią amžiną pražūtį ruošia. Jėzus juos šaukia, bet jie negirdi,

grūmoja jiems, bet jie to nepaiso, nes bausmė tik po mirties juos ištiks, o dabar jie pragaro nemato ir nenori jį tikėti, Jėzus maldauja juos, bet jie užkemša savo ausis, kad Jo prašymo negirdėtų.

Pagaliau kas yra Tas, kurs tą viską mato? Jėzus, kurio be galo jautri Širdis, taip giliai, vispusiškai ir ryškiai atjaučia kiekvieną skausmą, nelaimę. Dievo visažinojimas, sujungtas su žmogišku pajėgumu kentėti — koks stebėtinas kančios sustiprinimas! Dieviškoji išmintis, kuri teikia kentėjimo objektą ir žmogiškoji prigimtis, kuri tą viską turi iškęsti.

Ir aš turiu Širdį, kaip ir jūs!

Skaudžiai skamba Jo skundas: „Kokią naudą turi iš mano kraujo?" (Ps. 29, 10). Kam aš jį praliejau? Dėl ko kančiose miriau ant kryžiaus, jei žmonės abejingi geradarybei, puola į piktosios dvasios glėbį ir draug su ja eina į

amžiną pražūtį. Kada gi pasibaigs nuodėmės viešpatavimas pasaulyje?

Jėzus pajunta dar labiau nuodėmių sunkumą ir vėl sušunka: „Ant mano pečių nusidėjėliai kalė ir tęsė tolyn savo piktadarybę“ (Psalm. 128, 3).

Tėve, atimk šitą taurę nuo manęs. Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo! Grumdamos pats savyje, jis karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio žemėn (Luko 22, 42-44).

Išvidinio kentėjimo suspaustas, Kristaus žmogiškas kūnas sugniužo, nes skausmas buvo taip didelis, kad be jokio fizinio nuovargio ir sužalojimų iš viso kūno tryško kraujas, o tryško taip gausiai, kad permerkė rūbus ir stambiais lašais pradėjo varvėti žemėn... Kokia baisi nuodėmė tapo po to, kai jos atlyginimui Dievas savo Širdies kraują išliejo! O kaip baisi nuodėmė sielų, kurios jau buvo nuplautos

dievišku krauju, sielų, kurios buvo artimiausiai su Jėzaus Širdimi susivienijusios! „Mano džiaugsmo sielos, t. y. mano Širdies patikimosios, kurios mano namuose gyvenat, mano duonos ragaujat, prie mano stalo valgot, kodėl jūs perveriat nuodėmėmis mano Širdį? Mano mylimoji tauta, ką aš tau padariau? Kuo tave įžeidžiau? Aš girdžiau tave dangiškų mano malonių vandeniu, o tu duodi man uksuso, maišyto su tulžimi... Aš maitinau tave brangia mano kūno manna, o tu teturi man vien kančių smūgius ir rykštes. Mano tauta, ką aš tau padariau? Aš parengiau tau vietą danguje, o tu duodi man kryžių.

Brangi siela, mylimasis mano širdies vynyne, ką aš galėjau padaryti dėl tavęs ir nepadariau? Argi už tokią meilę tu turi vien rykštes, dyglius ir vinis?

Paaukojimas

Kodėl aš negaléčiau teikti Tau, o kenčiantis Išganytojau, savo ir visų žmonių širdžių degančią meilės liepsną ir tuo nors kiek atlyginti už Tavo begalinę meilę! Nuliūdęs dėl savo ir kitų žmonių atšalimo, aukoju Tau, o mielas Jėzau, aną šventą ilgesį ir troškimą, su kuriuo patriarkai ir pranašai laukė Tavo atėjimo. Aukoju šventą uolumą, su kuriuo Apaštalai Tavo vardą žemėje skelbė.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Aukoju Tau, mano Aukščiausioji Gerybe, tobulą ir karštą užuojautą Tavo Nekalčiausios Motinos, kurios širdis buvo perverta. Aukoju tą tobulą padėką, kurią Ji reiškė už visą žmonių giminę.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Mirties baimę kenčiantis Jėzau, aš, toks vargingas padaras, nega-

liu Tavęs kenčiančio paguosti taip kaip privalėčiau. Tad aukoju Tau tą džiaugsmą, su kuriuo Garbingiausioji Trejybė ir dangaus angelai atpirkimo darbu gėrėjosi. Nužemintai prašau padaryk, kad visi atpirktieji kaskart geriau suprastų Tavo begalinės meilės paslaptį.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

TREČIASIS VALANDOS KETVIRTIS

Fiat, Teesiel

Atpirktoji siela, įsižiūrėk į Tavo Išganytoją, kuris, žmonių nedėkingumo ištiktas, mirtingai nusilpęs, ant žemė parpuola. Jis vienų vienas ir apleistas. Jokia ranka neprilaiko To, kuris niekados neatsisakė ištiesti ranką silpniems ir nuliūdusiems, kuris leido Jonui priglausti galvą prie savo krūtinės.

Brangi siela, dabar atėjo laikas, kada tu gali savo kenčiančiam Iš-

ganytojui atlyginti meile už meilę. Ką tu būtum dariusi, jei naktį prieš kančią būtum buvusi Getsemanyje ir Jėzaus merdėjime dalyvavusi?

Dieviškasis Išganytojau, aš trokštu pakelti Tave nuo žemės, Tave savo ranka ir meile sustiprinti ir kalbėti paguodos žodžius. Mano saldžiausias Išganytojau, myliu Tave, trokštu, kad visi Tave mylėtų. Trokštu paaukoti net savo gyvybę, kad būtum mylimas visų Tavo atpirktųjų sielų.

Mano Gerasis Jėzau, aš pasakiau net trokštąs savo gyvybę paaukoti dėl Tavo meilės, vadinas, esu pasirengęs didžiausiai aukai. Tačiau kai mane ištinka mažiausias pasipriešinimas, pažeminimas, nedraugiškumas, ar kantriai aš juos nukenčiu? Ar iš tikrųjų myliu aukas? Ar džiaugiuosiu, kai nugaliu kokią aistrą? Gerasis Jėzau, man gėda į tai atsakyti... Tik čia greta Tavęs, skausmų ir kančių mokyk-

loj, trokštu, o mano brangiausias Mokytojau, mokytis nusiraminti ir visai pasiaukoti Tavo meilei.

Tuo tarpu slenka Jėzaus merdėjimo valandos. Jis dangaus ir žemės Viešpats, parpuolęs ant žemės, ir niekas nesirūpina tuo Dieviškuoju Kankiniu. Ką veikia mokiniai? Jie miega... Jėzų savo Mokytoją paliko, užmiršo... Ir tą skausmą Jėzus noriai priima.

Tuo laiku, kai Jėzus kenčia begalinius Širdies skausmus ir Getsemani uolas savo kruvinu prakaitu laisto, ateina iš dangaus angelas ir suteikia Jam jėgų. Klusnaus kūdikio nuolankumu Jėzus priima Tėvo pasiuntinį, pasiruošęs įvykdyti Jo norus. Angelas pasirodo Jėzų sustiprinti, bet ne paguosti. Jo kančią palengvinti arba karčiąją taurę atimti. Jis skatina Išganytoją karžygiškai priimti laukiančią kovą, priimti smūgius, kuriuos Jam dangus, žemė ir pragaras paruošė; dangus, nes Amžinojo Tėvo teisin-

gumas norėjo nubausti Jame visas žmonių piktybes, nuodėmes; pasaulis, nes jis negalėjo pakęsti Dievo Sūnaus šventumo ir prirengė Jam kryžių; pragaras, nes jis, nekęsdamas Šventųjų Švenčiausiojo, kurstė Jėzaus priešų pagiežą. Tada angelas paskatino Jį išgerti žmonių piktybių ir nuodėmių taurę iki paskutinio lašo, už žmonių nuodėmes priimti baisią kančią ir kryžiaus mirtį ir visiškai pasiduoti Dievo bausmės smarkumui.

Tuo būdu teisingumas ir gailestingumas laukė Jėzų ištariant „fiat, — teesie", kad amžinai susitaikintų. Dangus laukia, nes trokšta, laukia šventųjų, žemė laukia, nes ji ilgėdamasi trokšta, kad gimtosios nuodėmės prakeikimas ir jos padariniai būtų nuo jos nuplauti Išganytojo krauju. Paskandose (pragaruose) sulaikyti teisingieji laukia to žodžio, nes jie trokšta Dievą regėti. Pagaliau laukia Jo ir mirtingieji, kurie gali tapti Dievo vaikais

ir vėl regėti atdarus rojaus vartus. Bet kokia kaina mano Jėzui atsėjo tas „fiat, teesie!“

Jis vėl kruvinu prakaitu apsipila ir iš Jo lūpų išsiveržė žodžiai: „Jei galima, tepraeina ši taurė pro mane!“ Tačiau Jis mato ir žino, kad mes pražūsime, jei nebus pasirengęs pats vienas iškęsti baudžiančio teisingumo rykščių smūgius ir mūsų nuodėmes nuplauti savo krauju. Dabar Jo didvyriškoji meilė pakilo iki aukščiausiojo laipsnio — Jėzus ištarė senai lauktąjį didį „fiat, — teesie!“

Jis ištarė „teesie“, ir tuo pačiu sutiko prisiimti visus mūsų paklydimus; lyg pats būtų juos padaręs, su meile priima nuodėmės atpildą — kančias ir kryžių. Kad atlygintų už mūsų piktas mintis, ištarė „teesie“ erškėčiams; ištarė „teesie“ rykštėms ir priėmė sau ir savo nekalčiausiam kūnui, ką mes savo aistromis nupelnėm; „Teesie“ ištarė išjuokimams, apspiaudymams ir

kumščių smūgiams, kad atlygintų už mūsų puikybę, kad atlygintų už nuodėmes, padarytas liežuviu ir smaguriavimu; tarė „teesie“ uksusui, maišytam su tulžimi; tarė „teesie“ kryžiui ir vinims; „teesie“ tarė trims kančių valandoms, kad atlygintų už visas mūsų nuodėmes. Tuo pačiu „fiat, teesie“ pasveikino mirtį ir nupirko mums amžiną gyvenimą. O brangiausias „fiat“, kuris pradžiuginai dangų, išgelbėjai žemę ir nugalėjai pragarą! Kiek pančių sutrupino tas „fiat“, kiek ašarų nušluostė! Dėkui Tau, geriausias Jėzau, dėkui už tą „fiat“, aš garbinu ir šlovinu Tave visų žmonių vardu.

Paaukojimas

Dangiškasis Tėve, atlyginimui už mūsų neklusnumą ir pasipriešinimą Tu norėjai būti pagarbintas kiltaširdingu Jėzaus „fiat, teesie“ ištartu Getsemanyje. Aukoju tau šį „fiat“

atlyginimui už visus įžeidimus, kuriuos Tavo aukščiausias Majestotas yra patyręs dėl mano užsispyrimo, neklusnumo. Maldauju Tave, suteik man dėl mano „fiat" kūdikiškojo klusnumo nuopelną, kad niekuomet nenusižengčiau Tavo ir šv. Bažnyčios įsakymams.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Amžinasis Tėve, dėliai garbės, kurią Jėzaus „fiat" Getsemanyje Tau yra suteikęs, maldauju Tave, atleisk man neklusnumo nuodėmes, duok, kad visados būčiau atsidavęs Tavo šventai valiai ir dėliai Tavo meilės būčiau klusnus Tavo vietininkams žemėje.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Amžinasis Tėve, dėliai to džiaugsmo, kurį Tau Jėzaus „fiat" suteikė, duok man ir visiems krikščionims, o ypač Tau pašvęstoms sieloms ir Tavo altorių tarnams, stiprybės dvasios, sujungtos su anuo

kiltaširdingu nusiteikimu, kuris linksmai dėliai Tavo garbės pasiduoda kiekvienam skausmui, kiekvienai aukai.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

PASKUTINIS VALANDOS KETVIRTIS

Jėzaus kraujo vaisiai

Jėzus ištarė savo „fiat, teesie", ir kniūpsčias puolė ant kietos uolos. Sunkumas perdaug didelis. Iš vienos pusės slėgia dieviškas teisingumas, kuris Jį laiko visų kaltčių ir nuodėmių nešėju, iš antros pusės begalinis troškimas įvykdyti savo, kaip pasaulio Išganytojo, pasiuntinybę. Jėzus yra, kaip rinktiniai grūdai, tarp dviejų girnų, kaip brangi vynuogių kekė, sutrinta spaustuvų.

Kristus jau priėmė viso pasaulio nuodėmių naštą ir pasiryžo už juos atgailoti, bet kadangi kiekviena nuo-

dėmė gimsta pirma širdyje, tad mūsų Išganytojas norėjo savo kančią pradėti skaudžiausiu savo Širdies merdėjimu. Jau nekalbama apie Jėzaus merdėjimą ant kryžiaus; iki paskutinės gyvenimo valandos Viešpats Kristus liko ramus, drąsus ir mirė, siųsdamas į dangų galingą, didžiu balsu ištartą maldą.

Kokia gėda man, kad atsisakau atnašauti net mažutę auką, tuo tarpu matau, kaip mano Viešpats iš meilės aukojasi: „Jis buvo paaukotas, nes pats to norėjo" (Iz. 53, 7).

Kodėl, o Saldžiausias Jėzau, kodėl skęsti tokiose kančiose? Tu būtum galėjęs išgelbėti pasaulį vienintele malda, vienu širdies suplakimu, vienu atsidūksėjimu. Anksti tai buvo pranašų paskelbta, kad atpirkimas bus labai gausus ir jam prilygs Jėzaus kančios vaisiai. Ši kančia suteikė mums ne tik išlaisvinimą nuo amžinos mirties, bet vėl grąžino mums nekaltumą, tei-

singumą ir šventumą. Tik vienas Dievas galėjo atlikti tokį darbą.

Bet Jėzus tuo dar nepasitenkina. Jo begalinė meilė nori, kad dėl Jo kančių mums būtų duoti turtai, kuriuos mes turėtume savo žinioje,— tai Jo nuopelnų turtai, per kuriuos iš Dievo kiekvieną gerybę gauname. „Ką nors prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums duos", pasakė Jėzus.

Ko dar galėtume norėti? Tačiau yra tokių didelių malonių, kurių žmogus nebūtų išdrįsęs prašyti. Jam niekados nebūtų atėjusi mintis jų melsti. Bet begalinė Išganytojo meilė galvojo apie tai. Savo krauju, savo su mirtimi kovojančios Širdies plakimu nupelno mums iš Dangiškojo Tėvo susijungimą su Dievu Jo įsteigtoje Eucharistijoje, kurioje Kristus pats save atiduoda žmonių sieloms. Ir dar to neužteko, kad nežinanti ribų meilė būtų patenkinta, Jėzus trokšta, kad Jo dvasia, Dieviškas Ramintojas, nužengtų į

musų sielas ir ten visados pasiliktų. Eidamas į Alyvų daržą, Kristus yra pasakęs savo Apaštalams: „Aš prašysiu mano Tėvą, ir Jis jums duos Ramintoją, Šv. Dvasią", dabar įvykdė savo pažadėjimą, nes savo merdėjimu, kruvinu prakaitu užpelnė mums Šv. Dvasios veikimą ir tuo būdu iškėlė žmones į aukščiausią laimės, malonės ir šventumo laipsnį.

Dabar Jėzus pakelia krauju aptekusį veidą į dangų ir meldžia Tėvą, kad išrinktųjų, išganytųjų skaičius būtų pilnas, kad kuo daugiausia žmonių pasinaudotų Jo kančios ir kryžiaus mirties vaisiais: „Aš mačiau didelę išrinktųjų minią, kurios niekas negalėjo suskaityti, iš visų tautų, giminių, žmonių kuopų ir kalbų. Jie stovėjo ties sostu ir Avinėlio akivaizdoje, apvilkti baltais rūbais ir palmės buvo jų rankose. Tai tie, kurie ateina iš didžio sielvarto ir apiplovė savo

rūbus ir juos išbaltino Avinėlio kraujuje“ (Apr. 7, 9-14).

Bet Jėzus dar trokšta, Jis maldauja Tėvą, kad galėtų išsirinkti iš Jam pažadėtų tautų sielų skaičių, kurios, ypatingu būdu būtų Jam pasiaukojusios, būtų Jo Širdies mylimos ir ištikimos Jo pavyzdžio sekėjos, ant kurių galėtų išlieti savo gausias malones, kančia įgytas. Tėvas su noru įvykdė šį savo mylimiausio Sūnaus prašymą: „Aš žiūrėjau, ir štai Avinėlis stovėjo Siono kalne ir su Juo šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie turėjo Jo vardą ir Jo Tėvo vardą, parašytą ant savo kaktų. Jie giedojo tarsi naują giesmę ties sostu, ir niekas negalėjo giedoti tos giesmės, kaip tik tie šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie yra mergaitės. Tie seka Avinėlį, kur tik Jis eina (Apreišk. 14, 1-4). „Dievas nušluostys išrinktųjų kiekvieną ašarą, mirties daugiau nebe-

bu , nes kas buvo pirma, išnyko“ (Apr. 21, 4).

Kristus savo mirtimi mirtį nugalėjo, ir visi atpirktieji paskutinėje dienoje keisis iš mirusiųjų garbingais, spindulingais, nemirštamais kūnais ir įvyks tai, ko Kristus yra prašęs savo Tėvo: „Tėve, aš noriu, kad tenai, kur aš esu, būtų su manimi ir tie, kuriuos tu man davei, kad jie matytų mano garbę, kurią tu man suteikei“ (Jono 17, 24). Už juos aš paaukojau pats save. Mano kraujas numazgojo juos ir padarė gražiais ir vertais Tavęs! Tėve, aš noriu, kad sielos, kurias Tu man esi davęs, būtų viena su Mumis, kaip aš esu su Tavimi. Atmink, Tėve, kad aš nusižeminau ir tapau žmogumi, kad žmogus būtų pakeltas prie Dievo ir toje garbėje viešpatautų per amžius.

Štai Dieviškos Širdies neištiriama meilės paslaptis. Mano siela, apmąstyk nuostabius Jėzaus kraujo vaisius.

Tyla, susikaupimas ir kilni meilė yra tos dovanos, kurias tu, atpirktoji siela ir įsikūnijusio Dievo sužadėtinė, turi pačiai Dievybei ir Šventumui atnašauti. Tai yra tos dovanos, kurias tu privalai aukoti Meilei, kuri aukojasi už tave.

Paaukojimas

Amžinasis Tėve, iš širdies gilumos dėkoju Tau visos žmonijos vardu, kad davei mums taip gerą ir meilingą Išganytoją, per Kurį atgavome visas gėrybes, kurias buvome per nuodėmes praradę. Aukoju Tau kraują, kurį Jis praliejo už visų atpirktųjų išganymą. Duok, kad atpirkimo vaisiai būtų mūsų tautoje ir visame pasaulyje tokie gausūs, kaip ir pats atpirkimas, kad visi Jėzų išpažintų, mylėtų ir garbintų per amžius.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Amžinasis Tėve, aukoju Tau brangiausią kraują už išaukštini-

mą ir klestėjimą Katalikų Bažnyčios, sugrįžimą visų netikėlių, eretikų ir nusidėjėlių, už teisingųjų patvarumą, už išsilaisvinimą sielų iš skaistyklos. Aukoju taip pat už save ir tuos visus, kurie yra man ypatingai brangūs ir mylimi, suteik mums dvasios ir kūno gerovės, o ypač amžiną išganymą.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Amžinasis Tėve, Tu taip pamilai pasaulį, kad savo Viengimį Sūnų už jį atidavei, duok, kad ir pasaulis Jėzų mylėtų, Jam dėkotų, Jį garbintų ir šlovintų. Duok, kad rastųsi daug Jam ištikimų sielų, o taip pat, kad ir manoji būtų jų skaičiuje. Amžinasis Tėve, išgirsk Jėzaus nusiskundimus, meldimus, atsižvelk į Jo merdėjimą Alyvų darže ir kraują, kurį ten išliejo ir sužadink visų krikščionių širdyse pamaldumą toms stebėtinoms atpirkimo paslaptims, pamaldumą sujungtą su tikra ir kilnia pasiauko-

jimo dvasia, kuri sielas daro panašias į Jėzų.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Dievui Tėvui...

Pasiryžimas

Ką aš daryčiau, jei Jėzus pakviestų mane dalyvauti Jo sunkiame merdėjime? Pagal išgalės laikyčiausi Jėzaus noro anuomet apaštalams išreikšto: „Pasilikite čionai, budėkite ir melskitės, kad neįpultumėt į pagundą. Dvasia tiesa stropi, bet kūnas silpnas".

„Pasilikite čionai" — kame? nuošalioje vietoje... tamsybėje... pavojuose... šaltyje... vėlybą valandą... vieni...

Jėzus liepia Apaštalams melstis ir budėti arti Jo. Jis dažnai ir mums sako: „Pasilikite čionai", tai yra savo vietoje, savo pareigose, savo krašte, proto tamsoje, nesuprasti savo aplinkos, skaudžioje širdies sausroje... „Pasilikite čionai"

ir pasilikite vieni, neturėdami nieko, kas galėtų jus atjausti vėlybo vakaro gūdumoje, be vado ir globos. O, kas dar nepatyrė žlibos nakties vargo? Aktyvias sielas ypač vargina tas, kad jos tokioje aplinkumoje negali veikti. Joms darbas būtų išganingi vaistai kentėjimuose, — deja, negali jų vartoti. Lyg šv. Petras, nepajėgia savo Mokytojo apginti, negali net kalavijo iš makštiės ištraukti, tik su širdies skausmu ir negale žiūri į Išganytojo merdėjimą ir į besirengiančią jį pulti pragaro galybę. Budėti ir melstis arti Viešpaties vienintelis būdas, kuriuo galime parodyti savo meilę, ištikimybę ir užuojautą Jo kenčiančiai Širdžiai.

Tad, nepaisydamas nenoro, nerangumo, budėsiu; budriai stovėsiu toje vietoje, kurioje Dievas mane pastatė; eisiu savo luomo pareigas, kurios kitados, kai Dievo veido šviesa mane džiugino, taip buvo man lengvos.

Budėsiu, kad gundomas nenusilenkčiau pasaulio vyliams. Budėsiu, kad persekiojama Bažnyčia nepasipiktinčiau, abejingume neužmigčiau, jei kuomet negalėsiu pagelbėti, nerasiu išeities, jausiuosi per silpnas ir abejojimų varginamas.

Eidamas sargybą Dievo vyndaržyje ir globodamas Apvaizdos pavestas sielas, niekuomet nenusiminsiu, jei regimų savo darbų vaisių nesulauksiu. Viešpats Jėzus, mirdamas ant kryžiaus, ar matė savo apaštalavimo vaisius? Kitokių ir aš nelauksiu. Be to, stengsiuosi, kad priespaudos valandoje mano Karalius ir Valdovas rastų mane budintį ir su meilės ugnimi širdyje Jo laukiantį, nes trokštu paguosti Jo kenčiančią ir apleistą Širdį.

Nepaisydamas sausros ir išsiblaškymų, melsiuosi ramiai ir ištvermingai. Nors dangus man atrodytų švininis, bet aš melsiuos už Bažnyčią, už kunigus, už savo

kraštą, už savo šeimą, už žūstančias sielas, už vaikus, už jaunuomenę. Nors mano lūpos vien tik tą beištartų: „Atleisk Viešpatie, atleisk savo tautai ir nerūstauk ant jos per amžius“. Aš ištvermingai šią maldą kartosiu: „Teesie Šv. Jėzaus Širdis, žinoma, ir garbinama visur ir per amžius“. Amen.

PASTABA. Laikant Šventąją valandą, nėra būtino reikalo kiekvieną kartą išsemti visą čia mąstymui ir maldai teikiamą medžiagą. Šiuos mąstymo punktus reikia skaityti lėtai, įsigilinant į jų prasmę ir, kai sieloje gimsta šventos mintys, jausmai, sustoti, pasiduoti jų įtakai ir melstis iš savo širdies, nuosaviais žodžiais, nes tokia malda yra geriausia. Paskui vėl toliau skaityti. Jei visai valandai užteks to, kas yra duota tik vienam ketvirčiui valandos, tada kito ketvirtadienio Šventajai valandai galėsime paimti tolimesnius mąstymo punktus. Bet jei visą čia teikiamą mąstymams medžiagą kiekvieną ketvirtadienį šventajai valandai panaudosime, gerai padarysime.

Vertėja

TURINYS

VYSK. P. P. BŪČIO IŽANGA . . .			IX
VERTĖJOS ŽODIS			XIII
1	diena	Kryžius ir gimtoji nuodėmė	1
2	„	V. Jėzus nuo pat kūdikystės turėjo kryžių savo Širdyje .	4
3	„	V. Jėzus troško kentėti . .	8
4	„	V. Jėzus kalba su savo mokiniais apie kančią . . .	11
5	„	V. Jėzus trokšta, kad mes būtume pamaldūs Jo kančiai	14
6	„	V. Jėzus Alyvų Darže kruvinu prakaitu prakaituoja .	17
7	„	Judas išduoda V. Jėzų . .	20
8	„	V. Jėzaus sugavimas . . .	23
9	„	V. Jėzų veda pas Anną . .	27
10	„	V. Jėzus pas Anną . . .	30
11	„	V. Jėzus Kajifo teisme . .	34
12	„	V. Jėzus pasmerktas mirčiai	38
13	„	Šv. Petras išsigina V. Jėzaus	41
14	„	V. Jėzus kalėjime . . .	46

15	„	V. Jėzus kaltinamas Piloto akivaizdoje	49
16	„	V. Jėzus pas Erodą . . .	52
17.	„	V. Jėzus grąžinamas Pilotui	56
18	„	V. Jėzus lyginamas su Barabu	59
19	„	Piloto žmona užtaria V. Jėzų	63
20	„	V. Jėzaus nuplakimas . .	66
21	„	V. Jėzus erškėčiais vainikuojamas	69
22	„	„Štai žmogu“	73
23	„	V. Jėzus pasmerktas mirti .	76
24	„	V. Jėzus priima sunkų kryžių ant savo pečių . . .	80
25	„	V. Jėzus pirmą kartą krinta po kryžiumi	84
26	„	V. Jėzus susitinka su savo Švč. Motina	87
27	„	Simonas Kirenietis neša Kristaus kryžių	90
28	„	Šv. Veronika nušluosto V. Jėzaus Veidą	93
29	„	V. Jėzus antrą kartą krinta po kryžiumi	96
30	„	Izraėlio dukterys verkia V. Jėzaus	99

31 diena V. Jėzus trečią kartą krinta po kryžiumi 102
32 „ V. Jėzų išvelka iš Jo rūbų 105
33 „ V. Jėzų prikala prie kryžiaus 108
34 „ Ką prikryžiuotas V. Jėzus kenčia 111
35 „ Ką prikryžiuotas V. Jėzus kenčia savo širdyje . . . 114
36 „ Už ką ir su kokia meile V. Jėzus kenčia ant kryžiaus . 118
37 „ Septyni prikryžiuotojo V. Jėzaus žodžiai (pradžia) 121
38 „ „ „ (pabaiga) 125
39 „ V. Jėzų nuima nuo kryžiaus ir atiduoda Jo Motinai . . 129
40 „ V. Jėzaus laidotuvės . . 133

ŠVENTOJI VALANDA

1 Jos kilmė ir tikslas 137
2 Kaip ši valanda atliekama? . . 140

ŠVENTOSIOS VALANDOS APEIGOS

Įžanga 144

PIRMAS VALANDOS KETVIRTIS

Jėzaus liūdesys 145
Paaukojimas 153

ANTRAS VALANDOS KETVIRTIS

Jėzus mato savo kančią ir žmonių nedėkingumą 154

Paaukojimas 163
TREČIASIS VALANDOS KETVIRTIS
Fiat, Teesiel 164
Paaukojimas 169
PASKUTINIS VALANDOS KETVIRTIS
Jėzaus Kraujo vaisiai 171
Paaukojimas 177
Pasiryžimas 179

8-27 53-72-8